

HỒ HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Chương 87: Đại Chiến Bách Xà (1)

Theo thanh âm của Niên Dữ Hành từ tứ diện bát phương truyền lại, hiện lên phiêu phù bất định, làm người vô pháp biết chắc được ở đâu, bên trong còn pha thêm tiếng cười phong cuồng của Niên Dữ Hành .

Lúc thanh âm của Niên Dữ Hành truyền qua, ba người Ngô Lai nhân đó tìm kiếm tung ảnh của Niên Dữ Hành, cả nửa ngày cũng không có phát hiện gì .

Ba người Ngô Lai nhìn nhau một cái, sắc mặt trông không, không hiểu được Niên Dữ Hành có thể trốn ở đâu, bây giờ ba người nghe được Niên Dữ Hành nói là mấy độc xà này mấy ngày rồi đều không có ăn gì, hơn nữa nhìn thấy mấy con rắn có hung quang ngay trước mắt, mọi người không khỏi không tin lời nói của Niên Dữ Hành, trong lòng đều rất kinh ngạc phần nộ, không tưởng nổi Niên Dữ Hành lại tàn nhẫn như thế, dùng phương pháp như vậy đối phó với mấy người mình .

Quản Phong Chỉ ngưng thần nhìn chung quanh, đột nhiên nói lớn lên :”Lão độc vật, ngươi không phải là muốn Hồ Phách Thần Châu chứ ?”

“không sai, ta đích xác là muốn Hồ Phách Thần Châu.” Đợi hết phiến khắc, thanh âm của Niên Dữ Hành truyền lại, vẫn là giống như phiêu phù bất định, khó nắm chắc ở đâu .

Quản Phong Chỉ nói :”Lão độc vật, nếu như chúng ta bị mấy độc xà này ăn mất, ngươi cũng không lấy được Hồ Phách Thần Châu .”

‘Hắc hắc ‘ một tiếng cười, thanh âm Niên Dữ Hành truyền lại .

“cái này người không cần lo lắng, chỉ cần các ngươi chết hết, Hồ Phách Thần Châu ta có lấy được hay không lấy được đều không quan trọng, ta có thể không nghĩ tới để cho các ngươi có bảo vật như thế để khắc chế độc vật của ta .”

Đột nhiên, ngữ khí của Niên Dữ Hành biến động, lạnh lùng nói :”Các ngươi nghĩ là có thể dẫn dụ ta xuất thanh, để kiểm tra ta đang ẩn chỗ nào sao ? Nhưng bọn ngươi chỉ phí tâm kế, ta sẽ không cùng với bọn người tổn lời nữa .” thanh âm vẫn là giống như phiêu phù bất định, làm người vô pháp nắm được .

Đợi cho tiếng nói của Niên Dữ Hành hạ xuống, không có một động tĩnh gì .

Quản Phong Chỉ không tưởng nổi đối phương có thể nhanh chóng nhìn xuyên qua kế mưu của mình, vốn muốn mượn nói chuyện để có cơ hội điều tra ra chỗ Niên Dữ Hành ẩn thân, sau đó ba người sẽ nhân cơ hội tới đánh chết lão, vì Quản Phong Chỉ biết độc xà này cần người không chế, Niên Dữ Hành lại chính là người không chế mấy độc xà này, chỉ cần giết chết được Niên Dữ Hành, mấy độc xà này sẽ mất đi không chế, và Bách Xà Đại Trận này sẽ không cần tấn công cũng sẽ phá đi .

Đối với võ công của Ngô Lai, Quản Phong Chỉ đã từng biết qua chiều sâu, nội lực cường đại kinh khủng đã đạt tới hàng thiên đạo cao thủ trong truyền ngôn, có khả năng so ra còn cao hơn nữa . Vì vậy Quản Phong Chỉ giữ trò muốn dùng kế này, muốn kiểm tra chỗ ẩn thân của Niên Dữ Hành, nắm lấy cơ hội giết lão, Quản Phong Chỉ không tưởng nổi là Niên Dữ Hành lại mau nhìn xuyên qua.

Lúc hai người nói chuyện Ngô Lai và Bạch Y không ngừng di động mục quang, nhưng thủy chung vô pháp phát hiện ra chỗ ẩn thân của Niên Dữ Hành .

Ngay lúc này, một tiếng như tiếng còi sắc bén nổi lên, nhanh lẹ chơi’ tai .

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Nghe qua tiếng còi, Quán Phong Chỉ sắc mặt đột nhiên đại biến, mau lẹ nói :”các người coi chừng, lão độc vật này đã phát động ra xà trận, đám rắn này sẽ công kích tới chúng ta .” Nói rồi hữu thủ đã nắm lấy Đột Mệnh Kiếm trong tay .

Nghe xong lời, Ngô Lai và Bạch Y hai người cũng đã toàn thân giới bị đề ý tới nhất cử nhất động chung quanh.

Chỉ thấy đám rắn này sau khi tiếng còi sắc bén nhanh lẹ vang lên, đã động lên, đưa đầu lên thổi phì phì, vẫn chưa bò tới.

Đột nhiên, đám rắn gần chỗ ba người nhất như là đồng một thời gian bay tới hướng 3 người, đồng lúc đám rắn trước mặt bay tới, đám rắn phía sau cũng đã bay lên hướng tới ba người Ngô Lai công kích.

Nhìn thấy đám rắn đột nhiên phi thân bay lại, Ngô Lai, Quán Phong Chỉ, Bạch Y ba người đều thất kinh, liền hướng tới đám rắn đang công kích kia nghênh đón.

Chỉ thấy bảo kiếm trong tay Bạch Y vung múa lên, gió cũng không thổi vào được, đám rắn khi bay đến trước mặt Bạch Y, nếu không bị bảo kiếm trong tay Bạch Y chém làm nhiều khúc, thì cũng bị kiếm của Bạch Y chấn bay ra ngoài.

Quán Phong Chỉ lạnh lùng chú ý không ngừng đến độc xà đang phóng tới công kích mình, Đột Mệnh Kiếm trong tay động lên, xuất lên nhiều đạo kiếm khí cường đại cuốn tới hướng độc xà đang phóng lại kia, đám độc xà này còn chưa tới được bên thân của Quán Phong Chỉ, thì đã bị Quán Phong Chỉ phát xuất ra kiếm khí cường đại ụp chém tới, máu cùng thi thể trong không trung bay loạn lên.

Còn bên Ngô Lai, chỉ thấy trên người Ngô Lai phát ra quang mang nhàn nhạt, đám rắn kia khi phóng tới cách trước Ngô Lai ngoài một trượng thì không cách tiên tới, nhìn thấy trước mắt độc xà không ngừng phóng tới công kích mình, Ngô Lai trong lòng đại nộ, thủ chưởng chọt vung ra một chưởng, thấy một đạo kinh khí cường đại cuốn tới hướng độc xà đang phóng lại, sau khi kinh khí cường đại của Ngô Lai hạ xuống, trước mắt hắn độc xà bị quét trúng đã hóa thành bụi mưa bay mất đi trong không trung

Ba người đều tự thi triển ra các tuyệt học, không ngừng chém các độc xà đang phóng tới tấn công, ba người không ngừng giết, nhưng đám rắn ngày cũng không ngừng công kích tới, xem ra giống như giết mãi không hết.

Lúc này, bên cạnh ba người Ngô Lai đã đầy ắp lên xác của rắn như núi, chỗ nào cũng là máu và thi thể bết nát từng khúc của rắn, nồng nồng bốc lên mùi hôi xuyên vào mũi mấy người, nhưng đám rắn kia vẫn không ngừng công kích tới ba người.

Ba người cũng không biết đã giết được bao lâu, đã giết chết bao nhiêu rắn, chỉ cảm thấy được tay của mình tê đi như khúc cây, nhưng đám rắn kia vẫn không ngừng công kích mình, làm cho ba người có cảm giác như là giết mãi không tận.

Cảm thấy được đám rắn này càng công kích càng lợi hại, hơn nữa số lượng của đám rắn này càng ngày càng nhiều, ba người đều thất kinh, đồng thời trong lòng tự nghĩ: nhiều rắn như vậy, chúng ta sao có thể giết được, sợ là vẫn chưa giết xong, đã mệt quá mà chết đi.

Ngô Lai một chưởng đập nát độc xà đang công kích tới mình, nói lớn lên :”Quán tiên bối, Bạch huynh, đám rắn này nhìn giống như là giết hoài không hết, cứ như thế này, sợ là không tốt .”

Bạch Y một kiếm chém đứt nhiều con rắn đang công kích mình, cũng nói lớn lên :”đúng rồi!

Đám rắn này quá nhiều, kiểu này chúng ta không bị đám rắn này độc chết, cũng bị mệt chết.”

Nói xong lại thần tốc vung kiếm chém tới độc xà công kích tới mình.

Quán Phong Chỉ một bên phát ra kiếm khí chém chết độc xà đang công kích mình, một bên cười

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

khô đáp :”ta cũng không biết, ta cũng là là lần thứ nhất gặp hải cái Bách Xà Đại Trận này, đã không tưởng nổi là có nhiều rắn tới vậy.” thấy trước mắt giết không hết được độc xà, Quán Phong Chi cũng thất kinh, không biết ứng phó ra sao.

Ngô Lai, Bạch Y hai người nghe xong, chỉ biết cười khỏ, tay chân không được nghĩ, không ngừng chém giết đám độc xà công kích mình.

Tại lúc này, tiếng còi sắc bén lại đột nhiên khởi lại, biến thành hòa hoãn đi, không còn gấp rúc như trước đây.

Chương 88: Đại Chiến Bách Xà (2)

Nghe được âm thanh này, ba người Ngô Lai ngưng tụ tâm thần, chuẩn bị nghênh tiếp công kích mới, nhưng kết quả lại làm ba người kinh hoảng lắm.

Khi âm thanh sắc bén kia nổi lên, đàn rắn đang vốn công kích Ngô Lai, Quán Phong Chi, Bạch Y ba người đột nhiên quay đầu nhanh chóng lui lại, Ngô Lai ba người đều kích vào khoảng không, không khỏi dờ dẩn ra.

Chỉ thấy đàn rắn đang vây công ba người sau khi nghe được âm thanh chói tai đột nhiên trật tự lui lại phía sau, cho tới khi thối xa ra ngoài ba người hơn mười trượng thì dừng lại, trũng lên cặp mắt sáng xanh đói khát, làm người nhìn thấy phải phát run, đặc biệt là tại đêm tối như thế này, cặp mắt đó thật là hãi nhân.

Thấy bao nhiêu rắn đó trước mắt như thủy triều thần tốc lui lại, Ngô Lai, Quán Phong Chi và Bạch Y ba người đều nghi ngờ ra, không minh bạch sao lại đột nhiên lui lại, đồng thời trong lòng không khỏi vui mừng .

Ngô Lai kỳ quái nói :”đàn rắn này sao lại đột nhiên thối lui ?”

Bạch Y trên mặt cũng lộ vẻ kỳ quái khi thấy đàn rắn đó như thủy triều lui ra ngoài hơn 10 trượng, không minh bạch là vì sao .

Quán Phong Chi nhìn tới nhìn lui chung quanh, phát hiện ra rắn chỉ là thối ra hơn chục trượng, tương tự như vây lấy mọi người, không công kích tiếp .

Quán Phong Chi nói :”ta cũng không thật rõ lão độc vật này lại làm trò quỷ gì, có thể vì lão động tâm với đám rắn bị chúng ta chém giết, đám rắn này phải trải qua nhiều năm huấn luyện, khi đó mới thông linh như vậy .”

Còn đang nói, Quán Phong Chi đại kinh nói :”Không tốt rồi!”

Nghe xong, Ngô Lai và Bạch Y hai người vội hỏi lại :”Quán tiên bối, sao rồi ?”

Quán Phong Chi cười khỏ đáp :”Lão độc vật này muốn để chúng ta bị khốn ở chỗ này, tiêu hao thể lực của chúng ta, sau đó lại dùng đàn rắn đó công kích chúng ta.”

Ngô Lai, Bạch Y hai người nghe xong đã thất kinh .

Tại lúc này, từ tứ diện bát phương truyền lại thanh âm phiêu phù bất định của Niên Dữ Hành.

“Quán lão quỷ, người hiện tại nghĩ tới thì đã trễ, đợi tới lúc các người đói tới toàn thân vô lực, ta lại cho các bảo bối của ta từ từ công kích các người, cắn xé các người, để cho các người ném thử

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

tư vị của các loại khủng bố của lúc tử vong, một là báo thù cho các bảo bối của ta đã bị các người giết tạt cả lên .”

“nghĩ tới tình cảnh như thế này đều làm người mong đợi! ha ha!ha ha!” tạm ngưng rồi thanh âm phiêu phù lại truyền tới, bên trong còn pha lẫn tiếng cười phong cuồng làm người lạnh tim .

Ngô Lai, Quán Phong Chi, Bạch Y ba người đối mắt nhìn nhau, đều không tưởng nổi Niên Dữ Hành lại có thể tàn nhẫn như thế, nghe được tiếng cười điên khùng làm người lạnh tim đó của lão, nhất thời cũng nghĩ không ra biện pháp ly khai.

Đối với đám rắn đã bị Ngô Lai ba người chém giết, Niên Dữ Hành đương nhiên động tâm phi thường, đám rắn này lão đã khổ sở biết bao năm huấn luyện ra, vì vậy Niên Dữ Hành thấy đám rắn này bị Ngô Lai ba người chém giết, nên rất động tâm, vì thế nghĩ tới phương pháp dùng rắn vây khốn mọi người.

Lúc này, Quán Phong Chi nói :”chúng ta trước tiên không cần quan tâm tới đàn rắn đó, nhìn kiểu này lão độc vật tạm thời sẽ không để cho bọn chúng công kích tới chúng ta, chúng ta trước hết xem thử Lãnh cô nương họ ra sao rồi ?”

Nghe xong, Ngô Lai và Bạch Y hai người sắc mặt đại biến, lúc này mới nhớ tới Lãnh Ngưng Vũ ba nàng còn ở trên xe, hơn nữa ba nàng đều rất sợ rắn, trong lòng rất lo lắng.

Đồng lúc lo lắng, hai người đã với tốc độ nhanh nhất lướt tới hướng xe ngựa .

Lúc hai người tới được xe, khi mở màn che ra, không khỏi chỉ là kinh hoàng lắm.

Chỉ thấy Lãnh Ngưng Vũ, Tuyết Nhi và Bạch Vân tam nữ ôm nhau lại thành một khối, Lãnh Ngưng Vũ ôm hai nàng kia trong lòng, cảnh giác nhìn chung quanh, đang ráng ép xuống sợ hãi trong lòng, còn Quán Minh cung do vì cánh tay thụ thương đang ngồi trên càng xe, quan sát động tĩnh chung quanh xe ngựa .

Cảm thấy có người kéo màn che xe lên, Lãnh Ngưng Vũ toàn thân rung lên, thấy là Ngô Lai và Bạch Y, nhãn thần biến ngay từ cảnh giác thành dễ chịu, Tuyết Nhi và Bạch Vân trong lòng Lãnh Ngưng Vũ cảm thấy được rung động của thân thể Lãnh Ngưng Vũ, góc đầu lên từ trong lòng nàng, thấy là Ngô Lai và Bạch Y, hai nàng vui mừng .

Tuyết Nhi hỏi :”Vô lại đại ca, Bạch đại ca, các huynh sao giờ mới tới? Tuyết Nhi sợ muốn chết đây .” Nói rồi còn nhìn ra xa xa .

Bạch Vân tuy rất cao hứng, nhưng vẫn không nói gì .

Ngô Lai đáp :”Tuyết Nhi, đừng có sợ, đại ca sẽ bảo vệ các người, mấy nàng trước tiên phải ở trong xe ngựa này, đừng có loạn động .”

Tuyết Nhi lại hỏi :”Vô lại đại ca, đám rắn đó mấy huynh đã đuổi đi chưa?”

Ngô Lai đáp :”Tuyết Nhi, yên tâm đi! Đám rắn này tuy đã tạm thời bị chúng ta đuổi đi, bất quá, bọn chúng có thể lại tới công kích chúng ta .”

Nghe xong, Tuyết Nhi kinh hoàng, lại nhanh lẹ xuyên vào lòng Lãnh Ngưng Vũ, nói lớn lên :”các huynh mau đuổi bọn chúng chạy đi, người ta không muốn thấy mấy thứ ác tâm đó nữa .” nói rồi trốn vào lòng Lãnh Ngưng Vũ, không lộ đầu ra .

Thấy được Tuyết nhi biểu hiện như thế, Ngô Lai và Bạch Y đối mắt nhìn nhau, không khỏi lắc

HỒ HỒ TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

đầu cười khô .

Lúc này Bạch Vân hỏi Bạch Y :”Ca ca, các người có phải thật là không đuổi được đám rắn đó đi?” Nói rồi trên mặt lộ ra nét sợ hãi .

Đột nhiên thanh âm của Quán Phong Chi truyền lại .

”Các người yên tâm đi, đám rắn này tạm thời sẽ không công kích chúng ta nữa .” theo sau tiếng nói người đã tới bên xe .

Nghe xong, Lãnh Ngưng Vũ ba nàng trong lòng sợ hãi đã giảm bớt, nhưng vẫn không dám đi động, sợ là rắn vẫn ở ngoài xe, lúc nào cũng có thể cắn mình .

Ngô Lai đột nhiên kỳ quái hỏi :” Các nàng sao lại không bị rơi vào công kích của rắn ?” Nguyên là Ngô Lai phát hiện chung quanh xe ngựa tịnh không có thi thể của rắn .

Lãnh Ngưng Vũ ba nàng nghe được Ngô Lai nói thế đều ngờ ngẩn, lúc này nhớ lại đúng là mình không bị rắn tấn công, trong lòng cũng rất kỳ quái, còn Quán Phong Chi và Bạch Y hai người cũng ngờ ngẩn.

Lúc này Quán Minh nãy giờ không nói gì đột nhiên lên tiếng :”có, đương nhiên có bị rắn tấn công .”

Nghe xong, Tuyết Nhi và Bạch Vân đại kinh, la lớn lên :”Ồ chỗ này ?” Nói rồi nét mặt kinh khủng nhìn chung quanh xe .

Quán Minh đáp :”đám rắn đã chạy rồi .’ Nói xong kỳ quái nhìn Tuyết Nhi và Bạch Vân, trong lòng suy nghĩ sao hai nàng lại sợ rắn tới như thế .

Tuyết Nhi và Bạch Vân biết được là hoảng kinh lắm, không khỏi trừng mắt nhìn Quán Minh một cái .

Tuyết Nhi nói :”ngươi sao lại nói cũng nói không hết lời, làm ta sợ muốn chết .” Nói rồi vẫn vỗ vỗ ngực mình .

Bạch Y kỳ quái hỏi :”Đã bỏ chạy rồi ?”

Quán Minh đáp :”đúng rồi! vốn là có thật rất nhiều rắn tới xe ngựa chỗ này vây lại, nhưng không hiểu vì gì mà lúc đám rắn khi tới gần xe, như là gặp được thứ gì làm bọn chúng sợ hãi, không dám tấn công tới bọn đệ .”

Chương 89: Đại Chiến Bách Xà (3)

Nghe xong, đám người Ngô Lai đều rất kỳ quái, không minh bạch vì gì mà đám rắn khi tới được xe ngựa thì lại đột nhiên ngừng lại.

Quán Phong Chi như suy nghĩ tới gì đó, đột nhiên nói :”Hồ Phách Thần Châu. Nhất định là Hồ Phách Thần Châu.”

Ngô Lai kỳ quái hỏi :”Hồ Phách Thần Châu ? Hồ Phách Thần Châu có quan hệ gì ?”

Bạch Y, Lãnh Ngưng Vũ mọi người cũng kỳ quái nhìn Quán Phong Chi .

Thấy vậy, Quán Phong Chi trầm ngâm giây lát, đáp :”đám rắn đó nhất định là sợ Hồ Phách Thần

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Châu kia .”

Thấy mọi người vẫn chưa hiểu, Quán Phong Chỉ lại tiếp :”Hồ Phách Thần Châu này là vạn niên hồ phách thạch hấp thụ thiên địa tinh khí mà thành, có công năng bách độc bất xâm, là khắc tinh của độc vật trên thế gian, đám rắn kia cũng chỉ bắt quá là độc vật bình thường, gặp phải Hồ Phách Thần Châu cũng phải cúi đầu xuống .”

Giống như chính Quán Phong Chỉ vừa nói, đám rắn kia vì vậy không dám tấn công mấy người trên xe, chính là sợ hãi Hồ Phách Thần Châu trên người Lãnh Ngưng Vũ.

Đám rắn này đã trải qua huấn luyện đặc thù của độc môn, có tính thông linh, đối với Hồ Phách Thần Châu loại thần vật này cảm ứng đặc thù, khi đám rắn này tới gần xe ngựa, cảm ứng được Hồ Phách Thần Châu cho chúng một khí tức nguy hiểm, một loại khí tức làm chúng hoảng sợ, khí tức làm cho chúng muốn thần phục, vì vậy khi đám rắn cũng chỉ có thể vây lấy xe, không dám tấn công, cho tới khi Niên Dữ Hành thổi lên tiếng còi lui lại, đám rắn này liền thần tốc lui ra .

Nghe xong, đám người Ngô Lai vui mừng .

Tuyết Nhi cao hứng nói :” nói như vậy, chúng ta không còn phải sợ đám rắn đó nữa ?”

Quán Phong Chỉ đáp :”Đương nhiên rồi, có Hồ Phách Thần Châu này, đàn rắn kia không vây khốn được chúng ta nữa.”

Ngô Lai nói :”nếu là như thế, chúng ta mau ly khai chỗ này .” Thấy mọi người gật đầu, Ngô Lai liền dẫn đầu xuống khỏi xe ngựa .

Lúc xuống xe, Lãnh Ngưng Vũ, Bạch Vân, Tuyết Nhi ba nàng trước mắt toàn là các khúc rắn vung vãi khắp nơi, nồng nặc mùi máu chui vào trong mũi ba nàng .

Tuyết Nhi cuối cùng không chịu nổi, mở miệng bắt đầu ói, vừa ói vừa nói :”chỗ này ghê tởm quá, khó ngửi quá .”

Sắc mặt của Lãnh Ngưng Vũ và Bạch Vân cũng đã trắng bệch, bị hiện tượng trước mắt làm nhảy thót lên .

Nhìn thấy Tuyết Nhi ói mửa, Ngô Lai liền tiến tới trước nói :”Tuyết Nhi, muội không gì chứ ?”

Vừa nói vừa đập lưng Tuyết Nhi .

Qua hết một lúc, Tuyết Nhi đáp :”Vô lại đại ca, chỗ này khùng bố quá, chúng ta mau ly khai khỏi đây đi!”

Ngô Lai còn chưa nói gì, Quán Phong Chỉ kể bên đã nói :”chúng ta mau chạy đi, nói không chừng lão độc vật kia lại đang chuẩn bị độc vật gì đối phó chúng ta, còn không chạy chỉ sợ là không kịp .”

Nghe xong, đám người Ngô lai đại kinh, đám rắn này đã làm mọi người hoảng sợ chịu không muốn nổi, nếu như Niên Dữ Hành lão độc vật kia lại giở trò độc vật cổ quái gì nữa, sẽ rất khó đối phó .

Nghĩ tới đây, mọi người đều không khỏi tăng nhanh bước đi, xe ngựa cũng không tính tới nữa, mấy thứ độc vật này thật không dễ đối phó, dù cho có Hồ Phách Thần Châu trong người .

Lúc này, đám rắn bị Niên Dữ Hành điều khiển lui lại, cách ngoài mọi người hơn chục trượng,

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

trong mắt chớp lên lục quang, đặc biệt là mát mắt trong bóng đêm, làm người thấy được cảm thấy hoảng sợ .

Tuyết Nhi đột nhiên phát hiện ra quang mang lục sắc này, không khỏi hiếu kỳ hỏi Ngô Lai kể bên :”Vô lại đại ca, mấy lục sắc quang mang kia là gì vậy ?”

Ngô Lai còn chưa hồi đáp, Quán Minh bên cạnh đã trả lời :”là rắn!”

Nghe xong, Lãnh Ngưng Vũ và Tuyết Nhi tựa hồ đồng thời đại kinh hãi :”rắn ?” đồng lúc đại kinh hai nàng đã mau chóng ôm lấy Ngô Lai, cúi đầu trốn vào lòng hắn, không dám nhìn đàn rắn đang phát ra lục sắc quang mang nữa, Bạch Vân cũng đại kinh đồng thời tránh vào sau người Bạch Y.

Nhìn thấy ba nàng biểu hiện như thế, Ngô Lai và Bạch Y không khỏi nhìn nhau cười khò, không tưởng nổi Lãnh Ngưng Vũ ba nàng lại phát sợ như vậy đối với rắn.

Ngô Lai nhẹ nhàng vỗ vai hai nàng đang trong lòng hắn, nói :”Vũ Nhi, Tuyết Nhi, đừng có sợ, các nàng xuống đi, đợi khi chúng ta ra khỏi xà trận này là không việc gì nữa hết .”

Đối với câu nói của Ngô Lai, Lãnh Ngưng Vũ và Tuyết Nhi hình như là không hề nghe, vẫn ôm chặt lấy vai Ngô Lai, không chịu buông tay.

Ngắm nhìn hai nàng trong lòng, Ngô Lai chỉ có thể cười khò.

Kể một bên Bạch Vân đã bị Bạch Y an ủi một hồi lâu, mới dám ly khai khỏi sau lưng Bạch Y, nhưng trong mắt nét sợ hãi càng lúc càng lớn.

Quản Phong Chỉ nhìn thấy mấy người như vậy, chỉ cười không có lời nói.

Qua hết phiến khắc, Quản Phong Chỉ đột nhiên nói :”chúng ta mau đi thôi!” Nói rồi liền dẫn đầu đi tới phía trước, vì lão sợ nếu đi trễ, còn không biết sẽ có biến cố gì nữa .

Thấy Quản Phong Chỉ đã dẫn đầu đi trước, Ngô Lai lại nhẹ nhàng vỗ vai hai nàng trong lòng mình nói :”Vũ nhi, Tuyết nhi, các nàng mau xuống đi! Chúng ta phải đi rồi .”

Nghe được Ngô Lai nói, Lãnh Ngưng Vũ liền từ vòng tay Ngô Lai thoát ra, thẹn đỏ mặt, ly khai khỏi người Ngô Lai rồi đi về phía trước, thật ra lại bị Ngô Lai kéo lại .

Lúc này, Tuyết Nhi nhònh nhèo nói :”người ta còn không muốn xuống! người ta sợ mấy thứ đó, huynh bế người ta rồi đi. Nói rồi ôm cứng lấy Ngô Lai không bỏ ra .

Nghe xong, Ngô Lai chỉ có thể cười khò nhìn Lãnh Ngưng Vũ bên người một cái, nắm lấy tay Lãnh Ngưng Vũ, theo sau Quản Phong Chỉ Bạch Y, Bạch Vân và Quán Minh cũng mau chóng đi theo.

Đám người Ngô Lai đi tới chỗ chỉ cách đàn rắn không tới vài trượng, đám rắn vốn chớp lên lục sắc quang mang đột nhiên nao động không yên, đều đảo qua đảo lại một chỗ, nghênh đầu lên phun phì phì, rõ ràng là cảm ứng được Hồ Phách Thần Châu làm chúng bị uy hiếp.

Lúc này, Quản Phong Chỉ đột nhiên đình lại cước bộ, hướng tới chung quanh quan sát hết giây phút.

Thấy Quản Phong Chỉ đình lại cước bộ, đám người Ngô Lai cũng liền ngừng lại, không biết Quản Phong Chỉ sao lại đột nhiên ngừng bước.

Thật nhanh, đám người Ngô Lai đã minh bạch ra dụng ý của Quản Phong Chỉ.

HỒ HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Chỉ nghe Quán Phong Chỉ nói lớn lên :”Lão độc vật, xem ra các bảo bối này của ngươi đã không tốt rồi, ngươi hãy mau thu lại bảo bối này đi, chỉ cần chúng ta có Hồ Phách Thần Châu, mấy bảo bối này của ngươi không thể chạm tới chúng ta được, ngươi còn muốn lãng phí mấy bảo bối này của ngươi nữa .”

Trong thời gian Quán Phong Chỉ nói chuyện, đàn rắn càng náo động không yên, có vài con còn thậm chí thối lui lại phía sau.

Chương 90: Đại Chiến Bách Xà (4)

“Đã tính trước các ngươi thế nào cũng có Hồ Phách Thần Châu? Ta không tin là Bách Xà Đại Trận của ta không đã thương được bọn ngươi, Hồ Phách Thần Châu thì ta nhất định phải lấy được, nhất định phải lấy được .’ Tứ tứ diện bát phương âm thanh phiêu phù bất định nhưng rất phần nộ của Niên Dữ Hành, rõ ràng là đã phát hiện ra đám rắn này có chuyện dị thường Quán Phong Chỉ bắt quá muốn lợi dụng cơ hội nói chuyện, thăm dò ra chỗ ẩn thân của Niên Dữ Hành, nhưng đối diện với âm thanh phiêu phù bất định tứ tứ diện bát phương truyền lại, Quán Phong Chỉ cũng không dám xác định được chỗ ẩn thân của Niên Dữ Hành ở đâu.

Quán Phong Chỉ nghe xong câu nói, đáp :”Lão độc vật, ngươi có biết là Hồ Phách Thần Châu là khắc tinh của tất cả độc vật trên thế gian không? Không cần phải lãng phí tới bảo bối của ngươi nữa.”

Đợi hết phiên khắc, vẫn không thấy Niên Dữ Hành hồi đáp, Quán Phong Chỉ liền hướng tới Lãnh Ngung Vũ kể bên nói nhỏ :”Lãnh cô nương, mau đem Hồ Phách Thần Châu ra, chúng ta mau ly khai chỗ này, lão độc vật kia khẳng định lại chuẩn bị độc vật lợi hại gì đó đối phó với chúng ta.” Từ trong câu nói của Niên Dữ Hành vừa rồi, Quán Phong Chỉ đã hiểu Niên Dữ Hành không lấy được Hồ Phách Thần Châu thì không chịu bỏ qua.

Nghe xong, Lãnh Ngung Vũ liền vội từ trong lòng lấy ra Hồ Phách Thần Châu, Lãnh Ngung Vũ đã biết qua lợi hại của Hồ Phách Thần Châu, không bỏ Hồ Phách Thần Châu vào bao y phục nữa, mà đem theo trên mình.

Chỉ thấy Hồ Phách Thần Châu trong tay Lãnh Ngung Vũ tỏa ra bạch quang nhàn nhạt, bạch quang phát ra che lấy chúng nhân, trong bóng đêm như thế bạch quang nhàn nhạt đã hiện được thật diệu mắt.

Đồng lúc Lãnh Ngung Vũ đem Hồ Phách Thần Châu ra, quần xà đang vây khốn mọi người rõ ràng là cảm ứng được Hồ Phách Thần Châu đem tới uy hiếp cho chúng, đều từ từ lui lại phía sau. Đột nhiên, âm thanh quỷ dị sắc bén lại nổi lên, lần này thật gấp rút . Niên Dữ Hành minh bạch mình mà không tấn công, đám rắn này vì sự uy hiếp đem tới từ Hồ Phách Thần Châu tới chúng sẽ không chịu không chế nữa.

Nghe được âm thanh quỷ dị gấp rút đó, Quán Phong Chỉ liền nói :”Coi chừng, đám rắn này muốn tấn công chúng ta đó.”

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Lúc câu nói của Quán Phong Chỉ vừa xong, đám rắn vốn đang lui sau đột nhiên không lui nữa, nghe được mệnh lệnh công kích của Niên Dữ Hành, nhưng không dám công kích, vì trước mắt chúng là vật đang làm chúng hoảng sợ hơn -- Hồ Phách Thần Châu.

Xem ra cảm ứng được đám rắn này có khác đi, âm thanh quỷ dị gấp rút càng lúc càng cường liệt, nhưng đám rắn không dám công kích đám người Ngô Lai như phát điên lên muốn công kích đám người Ngô Lai.

Chỉ thấy đầy trời xà ảnh hưởng tới đám người Ngô Lai phóng tới, giống như là cuồng phong bạo vũ.

Có lẽ vì có Ngô Lai, Quán Phong Chỉ và Bạch Y ba người ở kế bên, có lẽ vì là Hồ Phách Thần Châu tại bên mình, Lãnh Ngưng Vũ ba nàng tịnh không có khủng hoảng như trước đây, nhưng trong mắt vẫn còn có sắc sợ hãi.

Nghe được câu nói của Quán Phong Chỉ, đám người Ngô Lai đều ngưng thần, chuẩn bị nghênh tiếp đám rắn đó tấn công.

Tại lúc này, sự tình kỳ dị phát sinh lên, các đợt rắn phóng tới công kích Ngô Lai mấy người khi phi tới trước mặt họ không tới 1 trượng thì đột nhiên rớt xuống, đã chết đi.

Đám người Ngô Lai cũng không nghĩ ra được Hồ Phách Thần Châu lợi hại như thế, đều kinh ngạc nhìn các đợt rắn phóng tới công kích như là gặp phải lực lượng cường đại ngăn chặn lại, đều rớt xuống vong mạng.

Ẩn thân trong chỗ núp, Niên Dữ Hành rõ ràng cũng thấy được hiện tượng kỳ dị này, phát ra âm thanh càng gấp rút chói tai hơn, mệnh lệnh cho đàn rắn đó toàn mặt hướng tới công kích đám người Ngô Lai.

Đàn rắn này sau khi nghe được Niên Dữ Hành phát ra âm thanh càng gấp rút, xem ra như nhận được thêm kích thích gì lên, không còn sợ Hồ Phách Thần Châu đem tới cho chúng cảm giác nguy kịch, điên cuồng hướng tới đám người Ngô Lai công kích.

Chỉ thấy toàn trời đầy rắn phóng tới mấy người Ngô Lai, còn điên cuồng hơn vừa lúc mới bắt đầu, đàn rắn phóng tới được mọi người lại đột nhiên rớt xuống, bị Hồ Phách Thần Châu phát xuất ra bạch sắc quang mang chống lui lại, rớt xuống mặt đất vong mạng. Cũng không biết được vì số lượng rắn quá nhiều, hay là phạm vi bảo vệ của Hồ Phách Thần Châu có hạn, từ từ đã có rắn phóng qua được quang mang của Hồ Phách Thần Châu phát ra, hướng tới đám người Ngô Lai đằng sau quang mang công kích tới.

Đám người Ngô Lai thấy vậy thất kinh, liền vội vung binh khí trong tay lên chém chết đám rắn đã vượt qua được Hồ Phách Thần Châu.

Không tới phiên khắc, đã càng lúc càng có nhiều rắn phóng qua được vòng bảo vệ của Hồ Phách Thần Châu, công kích tới họ, ba nàng cũng bị rắn phóng tới làm sợ hãi tránh vào sau thân Ngô Lai và Bạch Y.

Quán Phong Chỉ một bên chém giết đám rắn công kích mình, một bên nói lớn lên :”Ngô thiếu hiệp, cứ thế này sợ là không tốt, đàn rắn này như là phát điên lên, hơn nữa Hồ Phách Thần Châu xem ra cũng chỉ có thể bảo vệ được trong phạm vi nhất định .”

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Mọi người đã cảm giác được dị dạng của đàn rắn này: đàn rắn này như không có đầu chỉ bay loạn lên, không còn sợ uy hiếp của Hồ Phách Thần Châu đem tới cho chúng.

Bạch Y một kiếm tiêu diệt đám rắn phóng tới công kích mình, nói :”đúng rồi! Quân tiên bối, Ngô huynh, cứ như vậy, chúng ta sợ là không bị rắn độc chết, cũng sẽ bị chúng làm cho mệt chết, chúng ta mau nghĩ ra biện pháp rời khỏi chỗ này .”

Nghe xong, Ngô Lai một chưởng đánh tung đi đám rắn vừa công kích mình và Lãnh Ngung Vũ ba nàng kể bên, đáp :”các người lui lại!” Nói xong người đột nhiên bước tới một bước lớn .

Nghe Ngô Lai nói, Quân Phong Chi và Bạch Y ngây người ra, nhưng đã thần tốc lui lại, vì họ biết võ công Ngô Lai rất lợi hại, hiểu ra Ngô Lai nhất định đã nghĩ được biện pháp gì rồi.

Lúc hai người lui lại, trên người Ngô Lai đột nhiên phát xuất ra một đoàn tử hồng sắc khí cường đại bắt đầu thần tốc bao vây lấy mọi người lại, đoàn tử hồng sắc quang mang trong bóng tối thật diệu mắt. Lúc đám rắn kia gặp phải tử hồng sắc quang mang do Ngô Lai phát ra, giống như là gặp phải liệt hỏa, chớp cái đã bốc cháy lên, hóa thành tro than.

Quân Phong Chi và Bạch Y thấy vậy, thất kinh, thất kinh không chỉ với võ công Ngô Lai, mà còn với chân khí quái dị của Ngô Lai đã trở thành đoàn tử hồng sắc khí, loại chân khí này có thể thiêu cháy rắn, hai người nghe cũng chưa từng nghe qua, càng làm cho hai người thất kinh chính là Ngô Lai trẻ như thế lại có nội lực cao thâm như vậy, nội lực có thể phát xuất ra đoàn khí cường đại như thế.

Chỉ thấy đàn rắn dưới âm thanh mệnh lệnh gấp rút quý dị của Niên Dữ Hành, vẫn không ngừng công kích mọi người, nhưng khi gặp phải tử hồng sắc khí đoàn do Ngô Lai phát xuất ra, thì đột nhiên bắt đầu thiêu cháy, chớp cái là biến thành tro bụi.

Niên Dữ Hành như là đã phát hiện ra hiện tượng quái dị này, đột nhiên đình chỉ âm thanh quý dị không chế đám rắn lại.

“Quần lão quỷ, tính ra các ngươi ghê gớm, hôm nay ta tuy không giết được bọn ngươi, nhưng bọn ngươi đừng có quên, ta sẽ có lần sau. Lần sau ta sẽ tính sổ với các ngươi nữa .”

Chương 91: Thứ Khách Thâu Tập

Trong lúc thanh âm phiêu phù bất định của Niên Dữ Hành vang dội lại cả rừng cây, cả nửa ngày vẫn không có động tĩnh gì, nghĩ chắc người đã đi xa rồi .

Nghe xong, Ngô Lai, Quân Phong Chi và Bạch Y ba người nhìn nhau một cái, đều phát sợ muốn nhảy lên, nếu đơn giản bị lão độc vật đi theo, cái đó còn được, còn không phải cả ngày chỉ phòng bị lão độc vật này, có thể nào không nói là mấy người phát sợ muốn nhảy cả lên ? Nhưng cũng hết cách .

Quân Phong Chi Nói :”xem ra lần sau chúng ta có gặp lại lão độc vật này nhất định không thể buông tha cho lão, nó bằng không, lão không biết lại dùng loại độc vật gì để đối phó chúng ta, thậm chí có Hồ Phách Thần Châu bên mình, chúng ta cũng không thể xem nhẹ phòng bị, dù sao cũng lòng người hiểm ác .

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Nghe xong, Ngô Lai và Bạch Y đều có đồng cảm nghĩ gật đầu . Dù sao có một người toàn thân độc vật như thế làm địch nhân tịnh không phải là một hảo sự.

Lúc này độc xà đã mất đi không chế giống như đã thanh tịnh, lúc mọi người đang nói chuyện đã thần tốc lui lại, nháy mắt đã biến mất trong rừng cây

Quản Phong Chỉ Ngẩng đầu nhìn trời, đã là canh ba, nói :”chúng ta trước tiên rời khỏi nơi đây! Nghĩ chắc lão độc vật đã đi xa rồi .”

Ngô Lai đáp :”Được rồi! chúng ta mau rời chỗ này .” nói xong dẫn đầu đi tới hướng xe ngựa, trong lòng con ôm Tuyết Nhi, tay kéo theo Lãnh Ngưng Vũ, Lãnh Ngưng Vũ bị Ngô lai lôi kéo tịnh không giẫy dụa, vì lúc này nàng đã nhắm hai mắt lại, không dám mở hai mắt nhìn hiện trường đầy máu me làm người nôn mửa trước mắt .

Thấy ba người Ngô Lai đã đi đến xe ngựa, Quản Phong Chỉ, Bạch Y bỗng người cũng mau đi theo sau .

Lúc mọi người ngồi lên xe, Bạch Y đột nhiên thở dài :”Lần sau thiên vạn đừng gặp lại Niên Dữ Hành cái lão độc vật này, nói không chừng, thậm chí chúng ta không bị lão giết chết, cũng bị mấy độc vật của lão làm mệt chết, ta hiện tại đã cả người vô lực rồi, nếu như lại đến một đàn rắn nửa, sợ là ta kiên trì không nổi nữa .” vừa nói vừa đi tới xe .

Xe ngựa này tịnh không phải rất lớn, ngoài xe chỉ có thể ngồi hai người, nhóm năm người họ ngồi bên trong xe, hai người ở ngoài xe đương nhiên là Ngô Lai và Bạch Y .

Nghe xong, Ngô Lai gật gật đầu .

Lúc này, Bạch Y thật sự không còn bao nhiêu khí lực nữa, đối diện với nhiều rắn công kích như vậy, ngay cả cao thủ cũng cảm thấy vô lực, Ngô Lai cũng cảm thấy có điểm mỏi mệt .

Tốc độ của xe ngựa rất chậm, nguyên nhân có thể là vì đêm tối nhìn không rõ đường đi, cũng có thể là mọi người đều rất mỏi mệt chính là lý do .

Đi được một lát, Ngô Lai đột nhiên mừng rỡ nói :”có rồi, Quản tiên bối, độ trong nội thể của tiên bối ta đã nghĩ ra được biện pháp giải đi .”

Nghe vậy, mọi người đều vui mừng, đặc biệt là Quản Phong Chỉ và Quản Minh .

“Thật vậy à ?” Quản Minh vẻ mặt vui mừng ngạc nhiên hỏi, nếu như Ngô Lai thật sự có biện pháp giải được độc trong nội thể gia gia hắn, gia gia hắn sẽ an toàn, Quản Minh đương nhiên kính ngạc vui mừng phi thường .

Quản Phong Chỉ nét mặt cũng ngạc nhiên hỏi :”thật vậy ? Ngô thiếu hiệp .”

Quản Phong Chỉ tuy ngoài miệng nói là chính mình không thêm để ý tới độc trong nội thể, nhưng khi nghe được Ngô Lai nói có biện pháp, thì nhin không được cao hứng trong lòng .

Là người thì đều sợ chết, thậm chí là một người già cả gần chết, hắn vẫn còn có kỳ vọng mình có thể tiếp tục sống sót, đây là mặt yếu nhất của con người, Quản Phong Chỉ là người không phải là thần, lão đương nhiên cũng sợ chết .

Ngô Lai gật gật đầu, đáp :” Không sai. Ta đã nghĩ ra được biện pháp .”

Bạch Y hỏi :”biện pháp gì ? Ngô huynh mau nói, đừng có vòng vo nữa .”

Lúc này, mấy người Lãnh Ngưng Vũ cũng đã xúc lên màn che xe, nhìn về phía Ngô Lai, trong

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

mắt lộ vẻ tò mò, rõ ràng là muốn biết biện pháp của Ngô Lai.

Chỉ nghe Ngô Lai đáp :”thì là lợi dụng Hồ Phách Thần Châu.” Thấy mọi người nhẩn thần nghi hoặc, Ngô Lai nói tiếp :”Hồ Phách Thần Châu là khắc tinh của mọi độc vật trên thế gian, nó tự nhiên có thể giải được độc của Lục Diễm Chương.”

Nghe xong mọi người ngây ra, Hồ Phách Thần Châu này dĩ nhiên là khắc tinh của mọi độc vật trên thế gian, nó tự nhiên có thể giải độc của Lục Diễm Chương, ta sao lại không nghĩ tới . Cách nghĩ này trong lòng mọi người như tựa hồ đồng thời xuất hiện ra .

Quản Minh hỏi :”Ngô đại ca, vậy là Hồ Phách Thần Châu có thể giải đi độc trên thân gia gia của đệ, huynh sẽ giúp gia gia của đệ giải độc chứ?” Nói xong nét mặt chờ đợi nhìn Ngô Lai.

Quản Phong Chỉ liền vội ngăn lại :”Minh nhi, trước hết đừng có đem chuyện giải độc ra bàn, chúng ta còn phải trước tiên ra khỏi chỗ này rồi nói sau .”

Đột nhiên, Quản Phong Chỉ nghe được một loại âm thanh kỳ quái, âm thanh đó chỉ có lão giang hồ mới có thể nghe hiểu được, nếu như để Ngô Lai, Bạch Y bọn họ nghe được, bọn họ khẳng định không để ý tới, nhưng Quản Phong Chỉ lại để ý, vì lão là một lão giang hồ, lão biết âm thanh này là gì – là âm thanh đao kiếm rút ra khỏi vỏ .

“cẩn thận, có thích khách!” Quản Phong Chỉ đột nhiên hét lớn lên.

Đồng thời lúc Quản Phong Chỉ hét lớn, Đột Mệnh Kiếm đã nắm trong tay, chuẩn bị tùy thời công kích tới thích khách sẽ xuất hiện .

Đồng lúc Quản Phong Chỉ hét lớn lên, một cỗ sát khí cường đại đập tới Ngô Lai, Bạch Y.

Nghe xong, Ngô Lai, Bạch Y và mọi người trong xe đều ngẩn ra.

Trong lúc mọi người ngơ ngẩn, cỗ sát khí kia đã tới trước mặt Ngô Lai và Bạch Y.

Cảm giác được sát khí cường liệt đập tới, lúc này Bạch Y vì do lúc vừa rồi chém rần, tiêu hao quá nhiều nội lực, vẫn chưa có khôi phục lại, không có khí lực để đỡ, chỉ lăn xuống mặt đất từ trên xe, lúc này xe vốn đang chạy rất chậm cũng dần dần ngừng lại .

Đồng lúc Bạch Y lăn xuống, chỗ của Bạch Y vừa rồi xuất hiện một thanh kiếm, một thanh kiếm đâm lên từ phía dưới xe, nếu như không phải Bạch Y phản ứng đủ nhanh, thì đã bị một kiếm đó đâm trúng .

Một kiếm thất bại . Thích khách rõ ràng chờ ra, không tưởng nổi Bạch Y có thể né tránh một kích trí mệnh của mình .

Đồng lúc thích khách chờ ra, kiếm trong tay tịnh vẫn không ngừng, nhanh như thiểm điện hướng tới Ngô Lai bên cạnh .

Trong lúc đó, Ngô Lai cũng đã có phản ứng lại, một chương võ tới trường kiếm của thích khách đâm tới .

Một tiếng hừ lạnh, trường kiếm của thích khách bị Ngô Lai phát xuất ra kinh khí cường đại chấn rung lên, thích khách cũng đã rõ ràng bị một chương của Ngô Lai với lực lượng cường đại dọa cho muốn nhảy lên, thích khách rõ ràng không nghĩ tới võ công Ngô Lai cao cường như thế, như có thể chấn rung trường kiếm của mình, hừ lạnh chính là biểu hiện không phục .

Đồng thời lúc thích khách hừ lạnh, người cũng như thiểm điện từ xe bắn ra, trong tay trường

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

kiếm thân tốc đâm tới Ngô Lai, nháy mắt thời gian đã công ra được hơn chục kiếm.

Chỉ thấy hơn chục đạo kiếm ảnh như thiểm điện quét tới Ngô Lai.

Thấy vậy, Ngô Lai phi thân bay lên, trong tay phát ra kinh khí cường đại nghênh lấy những kiếm ảnh của thích khách đâm tới.

Đồng lúc này, Quán Phong Chi mấy người trước mặt cũng đã xuất hiện trường diện kinh nhân.

Chương 92: Cuồng Trảm Nộ Sát (1)

Đồng lúc Quán Phong Chi hét lớn lên, một cỗ sát khí cường đại từ đằng sau xe ập tới mấy người Quán Phong Chi trong xe.

Quán Phong Chi vội vàng vung ra Đoạt Mệnh Kiếm trong tay, một cỗ kiếm khí cường đại quét tới sát khi đang ập tới từ sau xe.

Đồng lúc Quán Phong Chi vung kiếm lên, một thanh đao từ sau xe xuyên vào, phát xuất ra đao khí cường đại hướng tới mọi người trong xe.

Hai cỗ kinh khí tương giao, một tiếng nổ lớn vang lên, nóc xe đã bị hai người phát ra kinh khí cường đại chấn bay ra ngoài.

Đồng lúc nóc xe bị chấn bay, Thân thể của Quán Phong Chi phóng lên cao.

Đồng thời lúc Quán Phong Chi phóng lên cao, một hắc y nhân cũng đồng lúc phóng theo lên, chính là thích khách vừa rời từ phía sau xe đánh lén mọi người.

Khi nghe được tiếng hét lớn của Quán Phong Chi, Lãnh Ngưng Vũ, Bạch Vân, Tuyết Nhi, Quán Minh 4 người kinh hãi thất sắc, còn chưa đợi cho mọi người có phản ứng, đã cảm giác được một cỗ kinh khí cường đại cuốn tới mình, thân thể không tự chủ được bay ra ngoài, mông ngã đập xuống mặt đất, hơn nửa lúc này cỗ xe ngựa đã bị bốn người đánh tan tành.

Sau khi bốn người ngã xuống, lập tức đứng lên, giật mình nhìn Quán Phong Chi và hắc y nhân phóng lên cao.

Hắc y nhân này rất cổ quái, toàn thân bao che bằng hắc y ngoại trừ đôi mắt, nhìn hẳn cái gì cũng không ra, võ khí trong tay thật cổ quái, như là một thanh cự kiếm dài khoảng một trượng, bề ngang hai bên tả hữu một xích, nằm trong tay của hắc y nhân vốn không phải cường tráng, hiện lên vẻ quái dị phi thường.

Lúc này, Quán Phong Chi và hắc y nhân phóng lên cao giữa không trung, nháy mắt đao giao thủ hơn chục chiêu, tốc độ nhanh vô bì, đều là với tuyệt thế khing công và nội lực cường đại công kích lấy đối phương.

Hai người đã thân tốc giao thủ hết một chiêu, một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể hai người đồng thời cùng bay ra ngoài.

Khi bay ra không lâu, thân hình hai người dừng mạnh lại, tựa hồ đồng lúc lại phi thân tới đối phương công kích, tốc độ càng nhanh hơn.

Chỉ thấy Đoạt Mệnh Kiếm trong tay Quán Phong Chi để lại kiếm khí cường đại vô bì quét tới hắc

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

y nhân, còn hắc y nhân thích khách cự kiếm trong tay cũng phát ra kiếm khí cường đại chém tới Quân Phong Chỉ.

Hai cỗ kiếm khí cường đại tại giữa không trung tương giao với nhau, phát xuất một âm thanh chấn thiên, sau khi âm thanh nổi lên, hai người đều rên lên phóng ra ngoài.

Thân ảnh của Quân Phong Chỉ thối thẳng tới chỗ của Lãnh Ngưng Vũ bốn người mới ngừng lại, còn chỗ của Quân Phong Chỉ vừa đi qua lưu lại dấu chân sâu nhiều tấc.

Hắc y nhân kia cũng bị kiếm khí cường đại chấn bay ra ngoài, rõ ràng không nghĩ tới Quân Phong Chỉ lại có võ công cao cường như thế.

Quản Minh thấy Quân Phong Chỉ hạ xuống kế bên mình, liền vội hỏi :”Gia gia, người không việc gì chứ ?”

Quản Phong Chỉ cười đáp :”Minh nhi yên tâm, gia gia không gì.” Biết là nói xong, còn phải áp chế không ngừng khí huyết trong nội thể bốc lên, mở miệng thổ ra một ngụm máu tươi.

Nguyên là do vì độc trong nội thể của Quân Phong Chỉ chỉ được Ngô Lai dùng nội lực chế trụ, tịnh không có bức ra ngoài, không thể sử dụng nội lực cường đại, nhưng Quân Phong Chỉ lại gặp phải lúc nguy hiểm, đã không để ý tới độc trong nội thể mình, sử xuất mạnh ra nội lực cường đại cùng hắc y thích khách giao thủ qua một chiêu, bị nội lực cường đại của hắc y thích khách chấn cho khí huyết trong nội thể trôi lên, độc của Lục Diễm Chương trong nội thể cũng đã chuẩn bị muốn xuất động.

Quản Phong Chỉ đang dùng nội lực áp chế lại khí huyết trào lên trong nội thể, nhưng không ngờ vừa nói xong, khí huyết đã lên quá cao, nên mở miệng thổ ra một ngụm máu tươi.

Thấy vậy, mọi người kinh hãi, Quản Minh vội tiếng lên đỡ lấy Quân Phong Chỉ nói :”Gia gia, người thụ thương rồi ?”

Quản Phong Chỉ đáp :”Minh nhi, không cần lo lắng, gia gia điều tức một lát sẽ tốt ngay.”

Lúc Quân Phong Chỉ mở miệng thổ huyết, hắc y thích khách kia đột nhiên thần tốc đánh tới đám người Quân Phong Chỉ, đại đao quý dị trong tay chém tới, chớp mắt đã tới bên cạnh mọi người. Cảm giác được kiếm phong lạng lẹ ập tới, trường kiếm trong tay của Lãnh Ngưng Vũ xuất ra như thiểm điện, kích trúng ngay lấy đao của hắc y thích khách đang phóng tới.

Hai cỗ kiếm khí tương giao, thân thể Lãnh Ngưng Vũ chấn mạnh, thần tốc thối lui ra, nhưng đại đao của hắc y thích khách lại xuất hiện trước mắt Lãnh Ngưng Vũ, chém tới ngực nàng.

Lãnh Ngưng Vũ thấy vậy kinh hãi, không tưởng nổi võ công địch nhân lại quý dị như thế, mình còn chưa có phản ứng lại, đao của địch nhân đã tới trước mắt.

Mắt thấy đại đao của hắc y nhân xấp đánh trúng mình, Lãnh Ngưng Vũ bắt lực, tuy biết là hắc y thích khách nội lực cường hãn, không thể chống thẳng, nhưng không không thể không đưa trường kiếm trong tay lên đỡ lấy.

Lúc trường kiếm của Lãnh Ngưng Vũ giao nhanh với đại đao của hắc y nhân, một nhân ảnh bắn tới hắc y thích khách như thiểm điện, trường kiếm trong tay thần tốc vô bì hướng tới hậu tâm của hắc y nhân, người này chính là Bạch Y.

Nguyên là Bạch Y sau khi phi thân lẩn ra ngoài để tránh né một kích của hắc y nhân, thấy Ngô

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Lai và hắc y nhân thích khách tại giữa không trung thân tốc vô bì đấu nhau, mình cũng không chen tay vào được, bèn ở kế bên xem, nhưng sau đó trận đấu của Quán Phong Chi và hắc y nhân khác đã kinh động đến Bạch Y, lúc này thấy mấy người Lãnh Ngung Vũ xuất hiện nguy hiểm, liền thân tốc kích tới hắc y thích khách.

Hắc y thích khách mắt thấy đại đao của mình xấp kích trúng trường kiếm của đối phương, bằng vào chính cường đại nội lực của bản thân có thể đánh trọng thương đối phương, trong lòng mừng rỡ.

Đồng lúc hắc y thích khách mừng rỡ, trường kiếm trong tay Bạch Y đã mang theo một cỗ kiếm khí lẫm liệt tới hậu tâm của hắn.

Cảm giác được sau lưng có kinh khí ập tới, mừng vui của hắc y thích khách biến thành kinh hãi, liền vội vàng xoay người đi ra ngoài, né tránh một kiếm của Bạch Y, vì hắn minh bạch, mình tuy có thể đã thương được Lãnh Ngung Vũ, nhưng bản thân cũng sẽ bị Bạch Y kích trúng, buôn bán lỗ là như vậy đối với một thích khách, hắn đương nhiên không làm.

Thấy thân thể hắc y nhân xoay ngang đi ra ngoài, kiếm của Bạch Y thân tốc cải biến phương hướng, truy kích theo thân thể thích khách.

Lãnh Ngung Vũ trông thấy Bạch Y công tới hắc y thích khách, cũng liền vội vàng phi thân lên, trường kiếm trong tay đồng thời đâm tới hắc y thích khách.

Lúc kiếm của Bạch Y và kiếm của Lãnh Ngung Vũ gần đánh trúng tới hắc y thích khách, thân thể của thích khách đột nhiên quỷ dị bay ra khỏi phạm vi công kích của hai người, hai người ngớ ngàng, không tưởng nổi võ công của đối phương quỷ dị như thế.

“Cẩn thận, hắn là Cuồng Trảm trong Cuồng Trảm Nộ Sát!”

Chương 93: Cuồng Trảm Nộ Sát (2)

Trong lúc Bạch Y và Lãnh Ngung Vũ đang ngờ ra, thanh âm của Quán Phong Chi khẩn cấp truyền lại.

Nguyên là Quán Phong Chi đã từ hình dáng quái dị và từ trong những chiêu thức của trận đấu biết được thân phận của hắc y thích khách.

“Cuồng Trảm!” hai người thất thanh kinh hô lên.

Đột nhiên, cuồng trảm vồng như thiểm điện tránh né công kích của hai người, đại đao trong tay thân tốc chém tới Bạch Y và Lãnh Ngung Vũ, trên đao phát ra kinh khí cường đại quét tới hai người.

Đồng thời lúc hai người thất thanh kinh hô lên, binh khí trong tay tịnh không bỏ rơi, trường kiếm trong tay thân tốc vô bì đâm tới Cuồng Trảm, thấy kinh khí cường đại của Cuồng Trảm quét tới, hai người liền vội triệt kiếm lui lại, không dám cùng hắn chọi thẳng, vì họ biết được lợi hại của Cuồng Trảm.

“Cuồng Trảm Nộ Sát” trên giang hồ hiện nay là một tổ hợp sát thủ làm người chần kinh, thành

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

danh tới nay đã ba bốn thập niên, trong giang hồ tới nay chưa từng thất thủ qua, bởi vậy nên người giang hồ có câu ‘Cuồng Trảm đao xuất trảm thiên hạ, Nộ Sát kiếm xuất thảo bất lưu’, hai câu này nói lên khái quát chỗ lợi hại của hai người.

Cuồng Trảm đao xuất ra như cầu vồng, chiêu nào cũng cường hãn vô bì, Nộ Sát kiếm nhanh như thiểm điện, không ai có thể xuất kiếm với tốc độ siêu việt như vậy, hai người này đều trong giang hồ có danh là sát thủ, sát thủ làm người giang hồ biến sắc, nếu như hai người liên hợp, rất ít có người có thể tránh thoát được truy sát của họ.

Bạch Y và Lãnh Ngung Vũ tự nhiên là có nghe qua hai sát thủ này, biết được lợi hại của hai người.

Sau hi Bạch Y và Lãnh Ngung Vũ triệt kiếm lui lại, hai cỗ đao khí từ bên cạnh hai người xẹt qua, giống như là một đạo cuồng phong xé rách không gian, Bạch Y và Lãnh Ngung Vũ một thân xuất mồ hôi lạnh.

Thấy Bạch Y và Lãnh Ngung Vũ hai người tránh được một đao, Cuồng Trảm đột nhiên phi thân lên, trường đao trong tay thần tay thần tốc phóng ra nhiều đao tới hai người, chụp hai người vào trong một vòng ánh sáng.

Lãnh Ngung Vũ và Bạch Y kinh hoàng, muốn né tránh đã không kịp, vì các đường lui lại của hai người đều bị Cuồng Trảm phong chết, bắt lực hết cách, hai người chỉ có thể toàn lực vung kiếm chống đỡ.

Một trận âm thanh của đao kiếm tương giao vang lên, ba nhân ảnh thần tốc phân khai.

Chỉ thấy được thân thể của Lãnh Ngung Vũ và Bạch Y hai người chấn mạnh, bị nội lực cường đại của Cuồng Trảm chấn tới bay ra ngoài, lui thẳng tới bên mấy người Quân Phong Chỉ mới dừng lại, mở miệng thổ ra một ngụm máu tươi, còn Cuồng Trảm cũng bị Bạch Y và Lãnh Ngung Vũ hợp kích chấn bay ra.

Cuồng Trảm đồng lúc bay ra ngoài, thân thể đột nhiên ở giữa không trung cuộn ngược lại, thân tốc vô bì chém tới Bạch Y và Lãnh Ngung Vũ.

Bạch Y và Lãnh Ngung Vũ hai người kinh hoàng, lúc này họ đã thân thụ trọng thương, sợ vô pháp ngăn cản nổi một đao của Cuồng Trảm, Quân Phong Chỉ thì không cần phải nói tới, chỉ còn Tuyết Nhi, Bạch Vân, và Quân Minh còn vô sự, nhưng bọn họ như thế nào lại có thể ngăn cản nổi được công kích của Cuồng Trảm?

Chỉ thấy đao của Cuồng Trảm như thiểm điện đánh ra, cùng với không khí ma sát phát ra âm thanh phật phật nổi lên, thân tốc chém tới mọi người, nếu như họ bị một đao của Cuồng Trảm chém trúng, không chết cũng tàn phế.

Ngô Lai tung thân lên, trong tay phát ra kinh khí cường đại nghênh lấy kiếm ảnh như thiểm điện của hắc y nhân đâm tới.

Chương của Ngô Lai nháy mắt cùng với kiếm ảnh của hắc y nhân tương giao, một tiếng nổ lớn vang lên, hai người đều bị nội lực cường đại của đối phương chấn văng xuống mặt đất.

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Sau khi hai người rớt xuống đất, lạnh lùng chăm chú nhìn đối phương, đều vì vô công của đối phương cảm thấy kinh ngạc, Ngô Lai kinh ngạc vì công lực của hắc y kiếm khách và khoái kiếm. Từ lúc xuất đao giang hồ tới nay Ngô Lai mới gặp phải cường địch.

Hắc y thích khách lại càng kinh ngạc, không tưởng nổi mình toàn lực đánh ra, nhưng vẫn không đã thương nổi một người trẻ tuổi, nghĩ tới đây, hắc y thích khách đà từ trong mắt phát xuất ra ánh sáng hải nhân chăm chú nhìn Ngô Lai.

Đột nhiên Nộ Sát đã động, nhanh như thiểm điện tung tới Ngô Lai, trường kiếm trong tay bắn ra nhiều đao kiếm khí cường đại cuốn tới Ngô Lai, lập tức tới ngay trước ngực của Ngô Lai.

Thấy vậy, Ngô Lai không do dự vung chưởng nghênh lấy.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, thân thể Ngô Lai bay ra ngoài, Ngô Lai tuy một chưởng chấn tan được kiếm khí của đối phương, nhưng cũng bị công lực của đối phương chấn bay ra.

Đồng lúc Ngô Lai bay ra, Nộ Sát đã như thiểm điện truy theo, trường kiếm trong tay một kiếm lại một kiếm đâm nhanh tới.

Đối diện với công kích của Nộ Sát như cuồng phong bạo vũ, Ngô Lai cũng không thể không sử dụng ra thân pháp tuyệt kỹ của mình – Thiểm Thiên Quyết, một một né tránh.

Một người công kích, một người né tránh, hai người đều là với tốc độ nhanh nhất. Chỉ thấy hai người thân ảnh càng lúc càng nhanh, tới tối hậu chỉ có thể thấy hai thân ảnh mơ hồ.

Đột nhiên, Ngô Lai ngừng né tránh, ngưng tụ công lực vào hữu chưởng, một chưởng vỗ tới Nộ Sát, cùng lúc đó, thân ảnh Ngô Lai đã như thiểm điện tránh thoát khỏi kiếm của Nộ Sát.

Không tính tới Ngô Lai đột nhiên xuất chưởng, Nộ Sát không thể không vung kiếm chống đỡ.

Một tiếng nổ vang lên, Nộ Sát bị một chưởng cường đại của Ngô Lai kích bay ra ngoài, Ngô Lai nhân cơ hội truy kích theo, một chưởng kích thẳng tới ngực Nộ Sát.

Mắt thấy Nộ Sát xấp bị Ngô Lai kích trúng, đột thân thể Ngô Lai như thiểm điện bay đi chỗ khác, làm Nộ Sát ngờ ngạc, không minh bạch vì sao Ngô Lai lại bỏ qua cơ hội kích thương mình.

Mắt thấy mấy người Lãnh Ngung Vũ xấp bị Cuồng Trảm một đao kích trúng, mọi người đều kinh hoảng, nhưng vô lực ngăn cản, lúc đao của Cuồng Trảm cách mọi người không tới một thước, một thân ảnh xuất hiện như quý mị kế bên Cuồng Trảm, một chưởng phóng tới Cuồng Trảm.

Đạo thân ảnh này chính là Ngô Lai, nguyên là Ngô Lai vốn có thể một chưởng kích trúng Nộ Sát, nếu như Nộ Sát bị Ngô Lai kích trúng, tất thụ trọng thương, nhưng vì hắn phát hiện ra mấy người Lãnh Ngung Vũ xuất hiện ra nguy hiểm.

Cuồng Trảm mắt thấy có thể chém chết mấy người trước mắt, trong lòng mừng rỡ.

Đột nhiên một đao kinh phong cường đại từ phía sau ập tới, dọa hắn sợ muốn phát nhảy lên, liền vội né tránh, chuyển thân một đao nghênh lấy đao kinh phong cường đại công kích mình.

Đao của Cuồng Trảm cùng kiếm khí của Ngô Lai tương giao, phát ra một tiếng nổ, thân thể Cuồng Trảm thân tốc bay ra ngoài, còn Ngô Lai cũng thân tốc bay tới trước mặt mấy người Lãnh Ngung Vũ.

Thấy là Ngô Lai, mọi người mừng rỡ.

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Ngô Lai hỏi :”Các người không có gì chứ ?” một bên hỏi một bên quan thiết chăm chú nhìn Lãnh Ngung Vũ, vì hắn thấy Lãnh Ngung Vũ sắc mặt tái nhợt.

Bạch Y đáp :”Chúng ta không có gì, chỉ là Quân tiền bồi thụ thương có điếm nặng, chỉ sợ tạm thời vô lực động thủ .”

Chương 94: Cuồng Trảm Nộ Sát (3)

Bạch Y thậm chí biết Ngô Lai vô công cao cường, nhưng đối diện với Cuồng Trảm Nộ Sát một tổ hợp sát thủ làm người giang hồ kinh sợ này, Bạch Y đối với Ngô Lai không có lòng tin bao nhiêu, vì hắn không tin Ngô Lai trẻ tuổi như vậy, vô công lại cao siêu như Quân Phong Chi, thậm chí còn cao siêu hơn cả Quân Phong Chi, cũng nhất định không phải là đối thủ của Cuồng Trảm Nộ Sát, vì vậy trong lòng lo lắng phi thường.

Nhìn thoáng qua Quân Phong Chi đang điều tức, Ngô Lai nói :”Bạch huynh, Vũ nhi, các người ở đây bảo hộ cho Quân tiền bồi, còn hai người kia thì giao cho ta .” Nói rồi đi tới đến Cuồng Trảm Nộ Sát hai người.

Lúc này Cuồng Trảm Nộ Sát đã hợp lại một chỗ, lạnh lùng chăm chú nhìn đám người Ngô Lai, ánh mắt như là đồ tể đang nhìn cừ non.

Nhìn thấy Ngô Lai đi về phía Cuồng Trảm Nộ Sát, Lãnh Ngung Vũ lo lắng kêu lên :”Vô lại, cẩn thận một chút, họ trên giang hồ là một tổ hợp sát thủ rất lợi hại, Cuồng Trảm Nộ Sát .”

Ngô Lai tuy không biết tên tuổi của Cuồng Trảm Nộ Sát, nhưng thông qua giao thủ vừa rồi với Nộ Sát, Ngô Lai đã biết vô công của đối phương rất lợi hại, nhưng Ngô Lai tịnh không để họ trong mắt.

Cảm giác được quan tâm của Lãnh Ngung Vũ, Ngô Lai quay đầu lại trao cho Lãnh Ngung Vũ một nụ cười an ủi, tiếp tục đi đến phía Cuồng Trảm Nộ Sát

Đi tới trước mặt hai người, Ngô Lai lạnh lùng nhìn lướt qua Cuồng Trảm Nộ Sát dưới che đậy của hắc y, lạnh lùng hỏi :”các người có phải trong giang hồ có danh hiệu là Cuồng Trảm Nộ Sát ? là ai muốn các người giết chúng ta? Nếu như nói ra, ta hôm nay sẽ tha cho các người một mạng .”

Nghe xong, hai người đại nộ, có bao giờ có người nói qua như vậy với họ, hơn nữa còn là một hậu bồi giang hồ, thậm chí còn xấp xỉ bị hai người giết chết .

Cuồng Trảm giận dữ hỏi :”Tiểu tử, người là ai? Bông dám vô lễ với chúng ta như thế .” Nộ Sát một bên cũng căm thù nhìn Ngô Lai .

Ngô Lai tịnh không để ý tới biểu tình của hai người, mà lại nói :”ta là ai tịnh không trọng yếu, trọng yếu là các người không nói ra cho ta biết ai là người xuất tiền muốn các người giết chúng ta, các người chết chắc .”

Nghe xong, Nộ Sát hoàn toàn phát giận lên, Cuồng Trảm cũng đã phát điên lên, biết hai người vì sao bị người giang hồ kêu là Cuồng Trảm Nộ Sát không? Đó là vì Cuồng Trảm một khi phát

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

cuồng, đại đao trong tay hắn như là phát điên lên công kích tới đối phương, đao đao đều có thể đưa người vào tử địa, Nộ sát một khi phát giận lên, thì trường kiếm trong tay lại càng nhanh, uy lực càng lớn, chính vì như thế, mới bị người giang hồ xưng là Cuồng Trảm Nộ Sát.

Cuồng Trảm Nộ Sát hai người tựa hồ đồng thời hét lớn lên :”Tiểu tử, ngươi muốn chết!” Nói xong xuất ra binh khí của mình.

Ngô Lai nói :”muốn hay không muốn chết ta không biết, nhưng ta khẳng định ta sẽ không chết, nếu như các ngươi không chịu nói với ta là ai xuất tiên để giết chúng ta, các ngươi chết chắc .” chữ chết vừa ra khỏi miệng, trong mắt Ngô Lai đã chớp lên quan mang hãi nhân. Cuồng Trảm Nộ Sát hai người rút cuộc cũng nhin không được nộ hỏa trong lòng, xuất thủ tới Ngô Lai.

Chỉ thấy từ đao của Cuồng Trảm mang theo một cỗ đao khí cường đại cuốn tới Ngô Lai, kiếm của Nộ Sát cũng nhập chung với nộ khí đâm tới Ngô Lai.

Thấy vậy, Ngô Lai không do dự phi thân nghênh kích, song chưởng vận đầy đủ công lực nghênh lấy hai người, một chưởng phóng tới đao đang chém tới, một chưởng phóng tới kiếm của Nộ Sát. Kiếm khí ba người tương giao, đao của Cuồng Trảm, kiếm của Nộ Sát đều bị kinh khí cường đại của Ngô Lai chấn rung, Nộ Sát Cuồng Trảm hai người đã bị kinh khí của Ngô Lai chấn bay ra ngoài.

Đồng lúc hai người bay ra, Ngô Lai lắc mình truy kích, song chưởng phát ra tử hồng sắc kinh khí nhàn nhạt kích tới trên thân hai người.

Còn không đợi cho hai người có phản ứng lại, chưởng của Ngô Lai đã thần tốc tiếp cận tới hai người, hai người thất kinh, nghĩ tới muốn vung binh khí trong tay ngăn chặn cũng không kịp, song chưởng của Ngô Lai đã tới trước ngực hai người, dưới bất lực, hai người chỉ còn vung chưởng chống đỡ.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, thân thể của Cuồng Trảm Nộ Sát bị kinh khí cường đại của Ngô Lai chấn bay đi, sau khi rơi xuống đất đã thổ ra nhiều ngụm máu.

Cuồng Trảm Nộ Sát hai người đại kinh, không có nghĩ đến võ công của Ngô Lai cao cường như thế, bằng vào nội lực mấy chục năm của bản thân mà cũng bị đối phương đánh thương, hơn nữa còn là hai người.

Ngô Lai cũng cảm thấy không tốt, khí huyết trong nội thể trào lên, Ngô Lai liền vội vận công áp chế khí huyết đang trào lên trong nội thể.

Ngô Lai lạnh lùng nói :”Lại cho các ngươi thêm cơ hội, nói cho ta biết ai muốn các ngươi tới giết chúng ta, nếu còn không nói ra, ta sẽ cho người và nó giống nhau .” Nói rồi một chưởng vung tới một gốc cự thụ ngoài nhiều trượng

Chỉ nghe thấy một ành một tiếng, gốc cự thụ bị một chưởng của Ngô lai kích gãy.

Cuồng Trảm Nộ Sát hai người chấn kinh, không tưởng nổi được võ công của Ngô Lai cường hân tới như thế, xem ra vừa rồi tinh chưa có sử xuất ra toàn lực, hai người nhìn nhau, có ý niệm đào tẩu trong đầu

Bạch Y và mấy người Lãnh Ngung Vũ bên cạnh cũng thất kinh không nhỏ, phải nên biết nói tới ở ngoài một trượng dùng chân khí cường đại chấn gãy một gốc đại thụ to lớn như thế, một cao

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

thủ binh thường không có thể dễ dàng làm được, ngay cả một thiên đạo cao thủ cũng không thể giống như Ngô Lai dễ dàng từ ngoài nhiều trượng chân gậy đại thụ.

Cuồng Trảm Nộ Sát hai người nhìn nhau, tựa hồng đồng một thời gian động lên.

Chỉ thấy đao của Cuồng Trảm đem theo một đao khí cường đại chém ra hơn mười đao, lập tức đã tới chung quanh Ngô Lai, chụp Ngô Lai vào trong đao quang.

Nộ Sát cùng Cuồng Trảm hình thành một liên minh, chỉ thấy khoai kiếm của Nộ Sát như thiểm điện phóng tới Ngô Lai, nháy mắt đã phóng ra hơn mười kiếm, trên kiếm đem theo kiếm khí nhàn nhạt cuốn tới Ngô Lai, phong chết lấy đường thối lui của Ngô Lai.

Thấy được hai người phối hợp mật thiết như thế, Ngô Lai cũng thất kinh, làm Ngô Lai thêm kinh ngạc với kiếm chính là kiếm của Nộ Sát, tuy không giống như Cuồng Trảm đem tới một kinh khí cường đại, nhưng cho Ngô Lai một cảm giác nguy hiểm.

Lúc đao của Cuồng Trảm và khoai kiếm của Nộ Sát kích được tới Ngô Lai, Ngô Lai đột nhiên song chưởng đánh ra, đem một kinh khí cường đại kích trúng ngay đao kiếm của hai người công tới.

Một tiếng nổ vang lên, đao kiếm của Cuồng Trảm Nộ Sát đều bị chưởng lực của Ngô Lai chấn rung, thân thể chấn mạnh.

Đồng lúc song chưởng của Ngô Lai đánh ra, người cũng đã thoát ra khỏi bao vây của hai người, tiếp theo song chưởng đột nhiên đánh tới hậu tâm của Cuồng Trảm Nộ Sát.

Chương 95: Thân Châu Giải Độc

Cuồng Trảm Nộ Sát hai người cùng với kinh khí của Ngô Lai tương giao, nội thể khí huyết trào lên, con chưa có phản ứng, thì cảm thấy sau lưng có kinh phong ập lại, tốc độ kinh nhân, bắt lực, hai người chỉ có thể chuyển thân đưa chưởng ra nghênh lấy.

Chưởng chưởng chạm nhau, một tiếng nổ lớn, Cuồng Trảm Nộ Sát chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại vô bì tiến vào nội thể, đánh sâu vào trong kinh mạch của mình, thân thể không tự chủ được bay ra ngoài, mở miệng thổ máu như suối, đã một chưởng của Ngô Lai kích thành trọng thương.

Cuồng Trảm Nộ Sát hai người mượn lực từ một chưởng của Ngô lai, thân thể đột nhiên thần tốc hướng về phía rừng rậm bay đi.

Ngô Lai cũng cảm thấy không được tốt, đã bị kinh khí cường đại của đối phương phản chấn khí huyết trào lên, liền vội vàng áp chế khí huyết trong nội thể, đang chuẩn bị để hướng về hai người công kích tiếp, đột nhiên phát hiện thân thể hai người thần tốc hướng về mật lâm bay đi, không khỏi ngỡ người, trong lúc đó, hai người đã tiêu thất trong rừng rậm, Ngô Lai muốn tiếp tục truy kích, cũng không còn khả năng nữa.

Đây là tác phong của sát thủ, gặp phải cao thủ liền thần tốc thối lui, đối với Cuồng Trảm Nộ Sát hai người, đây là lần đầu thất thủ, nếu như truyền ra giang hồ, thanh danh của Ngô Lai tất sẽ đại

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

chấn giang hồ.

Cuồng Trảm Nộ Sát này vốn là người tâm khí cao ngạo, cũng là người rất tinh minh, chỉ tiếp thụ nhiệm vụ có thể hoàn thành, vốn đã định lần này có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không ngờ lại thất thủ.

Ngô Lai nhìn theo phương hướng Cuồng Trảm Nộ Sát hai người biến mất, lắc lắc đầu, không thể tưởng hai người lại đột nhiên đào tẩu.

Ngô Lai tung thân tới trước mặt mấy người Lãnh Ngung Vũ, nói :”Các người hiện tại thế nào rồi ? còn có thể đi không?”

Bạch Y, Lãnh Ngung Vũ mấy người đều kinh ngạc vì võ công của Ngô Lai, không tưởng nổi một tổ hợp sát thủ kinh nhân danh chấn thiên hạ lại bị Ngô Lai dễ dàng đánh lui, nếu truyền la giang hồ, coi như là xong.

Nghe xong, Bạch Y nói :”Chúng ta không gì, chỉ là Quân tiền bồi thương thế cần kịp thời trị liệu, bằng không thì sẽ có nguy hiểm .”

Bạch Y tuy thân thụ trọng thương, nhưng tịnh không có nguy hiểm sinh mệnh, nhưng Quân Phong Chi thì không được, lúc này sắc mặt Quân Phong Chi tái nhợt, trên mặt xuất hiện vết thố khô, rõ ràng là đang dùng nội lực áp chế kịch độc trong nội thể.

Ngô Lai đã phát hiện ra dị dạng của Quân Phong Chi, biết là Quân Phong Chi đã nhanh chóng không ngừng áp chế độc trong nội thể.

Ngô Lai liếc mắt nhìn thoáng qua Bạch Y và Lãnh Ngung Vũ, đột nhiên song chưởng như thiểm điện ấn lên lưng hai người thần tốc truyền vào nội thể một cỗ lực lượng cường đại, lập tức phục hồi hết những kinh mạch bị thương của hai người, đây chính là chân khí do Ngô Lai dung hợp được năng lực của Huyền Thiên Thạch và Tứ Kiếm, nên biết cả hai đều là hấp thụ thiên địa linh khí mà thành, có tác dụng phục hồi cường đại, không những phục hồi hết kinh mạch của hai người, hơn nữa còn gia tăng được công lực của cả hai.

Lúc chân khí của Ngô Lai tiến vào thân thể của hai người, hai người chỉ cảm thấy cực kỳ thoải mái, không những đã những kinh mạch tổn thương được phục hồi, ngay cả công lực cũng đã gia tăng.

Bạch Y cảm kích nói :”Ngô huynh, đa tạ.”

Lãnh Ngung Vũ thâm tình nhìn Ngô Lai, hết thấy câu nói đều in trong ánh mắt nhìn Ngô Lai .

Ngô Lai vội nói :”Bạch huynh không cần khách khí .”

Thấy Lãnh Ngung Vũ với nhãn quang thâm tình đó, Ngô Lai cũng thâm tình thoáng liếc Lãnh Ngung Vũ một cái, trên mặt mang theo nụ cười tà dị quét tới bộ ngực của Lãnh Ngung Vũ.

Nhìn thấy nụ cười tà dị của Ngô Lai, Lãnh Ngung Vũ biết Ngô Lai trong lòng đang nghĩ cái gì, mặt hơi đỏ lên, hung hăng liếc Ngô Lai một cái.

Gia gia! Gia gia! Người có sao không?”

Lúc này đột nhiên truyền lại tiếng hét lên của Quân Minh, trong thanh âm có tiếng khóc than.

Đám người Ngô Lai nghe được tiếng hét của Quân Minh, liền vội vàng nhìn về hướng Quân Phong Chi, chỉ thấy Quân Phong Chi lúc này khuôn mặt méo mó, trên mặt mồ hôi không dứt.

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Ngô Lai vội vàng giữ chặt lấy Quán Minh đang muốn đi tới ôm lấy Quán Phong Chi, vì người luyện võ công tối kỵ khuấy nhiễu bên ngoài, nếu như Quán Phong Chi bị Quán Minh ôm lấy, thì không thể không tẩu hỏa nhập ma.

Thấy Ngô Lai nắm chặt lấy mình, Quán Minh vội nói :”Ngô đại ca, huynh cứu gia gia của đệ nhanh lên.”

Ngô Lai nói :”Quán Minh, đệ an tâm, ta nhất định sẽ chữa được cho gia gia của đệ .” Nói xong chuyển thân hướng tới Bạch Y nói :”Bạch huynh, phiền huynh và Vũ nhi hộ pháp dùm ta, ta phải bức độc cho Quán Tiên bối, Quán tiên bối lúc này đã bị độc công tâm mạch, nếu không kịp thời trị liệu sợ là không kịp .”

Nghe xong, Bạch Y thất kinh, liền vội đáp :”Ngô huynh, huynh an tâm .”

Ngô Lai gật gù đầu, lại hướng tới Lãnh Ngung Vũ bên cạnh nói :”Vũ nhi, đưa Hồ Phách Thần Châu cho huynh, huynh phải giải độc cho Quán tiên bối .”

Nghe được lời nói của Ngô Lai, Lãnh Ngung Vũ vội vàng từ lòng ngực lấy ra Hồ Phách Thần Châu đưa cho Ngô Lai, Ngô Lai tiếp lấy thần châu từ tay Lãnh Ngung Vũ, còn không quên nhẹ nhàng sờ bàn tay ngọc của Lãnh Ngung Vũ, chiếm chút tiện nghi, làm Lãnh Ngung Vũ xấu hổ . Ngô Lai đi đến bên người Quán Phong Chi, hữu chưởng từ từ ấn lên đỉnh đầu Quán Phong Chi, một cỗ chân khí phát tán ra từ hông sắc nhọn nhát từ từ tiến vào nội thể toàn thân.

Lúc này Quán Phong Chi đã tới lúc mệt không còn sức lực, trong nội thể chân khí đã không ngừng áp chế độc tố của Lục Diễm Chương, trong lòng đại kinh, biết mình nếu như không có cao thủ cường hãn tương trợ, thì khó tránh một kiếp, thầm nghĩ: “không tưởng được ta Đoạt Mệnh Kiếm Khách tung hoành giang hồ bao năm nay, hôm nay lại phải chết tại đây, ta chết không sao, nhưng sau khi ta chết ai sẽ chiếu cố cho Minh nhi, Minh nhi sẽ ra sao? Tin là họ sẽ chiếu cố tốt cho Minh nhi.”

Lúc Quán Phong Chi tính buông thả không áp chế độc tố trong nội thể nữa, một cỗ chân khí hùng hậu vô bì thần tốc tiến vào nội thể của lão, thần tốc bao vây lấy độc tố đang loạn lên khắp nơi trong nội thể của lão.

“Tiền bối, mau vận công, ta giúp tiền bối bức ra độc tố trong nội thể .” Đột nhiên bên tai của Quán Phong Chi truyền lại âm thanh của Ngô Lai.

Tiếp được truyền âm của Ngô Lai, Quán Phong Chi vốn thất vọng liền mừng rỡ, vội vàng vận lên toàn bộ công lực bức ra độc tố trong nội thể . Trải qua cố gắng một lát, độc tố tứ tán trong nội thể Quán Phong Chi bị bức tới cánh tay trái.

Tả thủ của Ngô Lai đột nhiên giống như lợi kiếm xẹt tới cánh tay trái của Quán Phong Chi, một miệng vết thương dài khoảng một tấc lập tức xuất hiện, Ngô Lai liền vội đưa ra Hồ Phách Thần Châu trong tay, tả chưởng vận công khống chế lấy Hồ Phách Thần Châu từ từ tiếp cận đến cánh tay trái của Quán Phong Chi.

Chỉ thấy Hồ Phách Thần Châu đó lúc tiếp cận tới cánh tay trái của Quán Phong Chi, đột nhiên phát xuất ra bạch quang cường đại, chụp lên Ngô Lai và Quán Phong Chi, tiếp theo cánh tay trái của Quán Phong Chi đột nhiên bắn ra một đạo độc khí lực sắc tiến vào trong Hồ Phách Thần

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Châu, lập tức bị thân châu hấp thu, sau khi Hồ Phách Thân Châu hấp thu lấy đạo độc khí đó, bạch quan biến nhạt đi, phút chốc, khôi phục nguyên lại màu trắng, bị Ngô Lai thu hồi. Ngô Lai thu hồi lại hữu chưởng đang ấn trên đỉnh đầu Quân Phong Chỉ, chùi nhẹ mồ hôi trên trán, nói :”Tốt rồi, Quân tiên bối đã không việc gì .”

Chương 96: Phong Vũ Dục Lai

Lúc này Ngô Lai thở một hơi dài, đã cảm thấy có chút mỏi mệt, dù sao vừa rồi cùng Cuồng Trảm Nộ Sát đấu nhau đã tiêu hao của hắn rất nhiều chân khí, bây giờ lại giúp Quân Phong Chỉ bức độc, càng tiêu hao không ít chân khí nữa, làm Ngô Lai sau khi được Huyền Thiên Thạch và Tử Kiếm tái tạo lại thân thể cũng có chút thừa nhận.

Nghe thế, mấy người Bạch Y và Lãnh Ngưng Vũ mừng rỡ, đặc biệt là Quân Minh, dù sao thì thân nhân duy nhất của mình bình an vô sự, là ai cũng đều là sự tình rất cao hứng.

Quân Minh cảm kích nói :”Ngô đại ca, cảm ơn huynh .”

Ngô Lai đáp :”Không cần khách khí, nếu như không có gia gia của đệ, chúng ta sợ đã trúng độc thủ của địch nhân .”

Câu nói không sai, nếu như không có Quân Phong Chỉ một lão giang hồ tại tràng, đám người Ngô Lai căn bản không phát hiện ra Cuồng Trảm Nộ Sát bọn chúng.

Ngô Lai vừa nói vừa vận hành chân khí trong nội thể vài vòng, mệt mỏi của thân thể nháy mắt đã biến mất, tinh thần lên gấp trăm lần, đây là chỗ kỳ dị của võ công Ngô Lai, có thể tại bất kỳ địa phương và thời gian nào vận công.

Lúc này, Quân Phong Chỉ liệu thương xong đã đứng lên, khí sắc thật tốt, hiển nhiên đã bình phục, ánh mắt sung mãn cảm kích nhìn Ngô Lai, hết thảy không thể nói bằng lời.

Thấy Quân Phong Chỉ tốt lại, mọi người đều rất mừng rỡ, Ngô Lai nói :”Tiên bối, Bạch huynh chúng ta trước hết rời khỏi nơi đây, kiếm chỗ nghỉ một chút!”

Lúc này đã là canh năm, hừng đông không còn xa nữa, chúng nhân đều đã qua đánh nhau lâu như vậy, đã sớm mệt mỏi, đều gật đầu.

Nó xong, Ngô Lai mới phát hiện xe ngựa đã bị phá tan, còn hai con ngựa kéo xe cũng đã bị hoảng sợ trốn mất.

Ngô Lai cười khổ nói :”xe ngựa đã không thể dùng được, xem ra chúng ta chỉ có thể đi bộ, đợi tới trong trấn hay thành, chúng ta mua lại một cỗ mới! hiện tại chỉ là tân khổ mọi người thôi .”

Lúc này Bạch y, Quân Phong Chỉ, Lãnh Ngưng Vũ mấy người cũng phát hiện xe ngựa không dùng được nữa, chỉ có thể nhìn nhau cười khổ, đi theo Ngô Lai hướng về phía trước.

Mọi người tuy mệt mỏi, nhưng không dám ngủ tại rừng hoang này, vì bọn họ không biết được còn có bao nhiêu hung hiểm đợi chờ bọn họ đây, Cuồng Trảm Nộ Sát mấy người này đã làm đám người Ngô Lai phiền não, huống gì sau lưng còn có lực lượng cường đại nào nữa ?

Mọi người đi chưa có bao xa, phía sau một cây đại thụ hơn ngoài chục trượng cách chỗ mọi người vừa dừng chân lóe ra một nhân ảnh.

Lân này là một người bịt mặt, nhìn không rõ chân diện mục, nhưng từ thân hình nhỏ nhắn có thể nhìn ra người bịt mặt này là một nữ nhân.

Thấy bóng lưng của chúng nhân Ngô Lai biến mất, hắc y nhân lạnh lùng nói :”xem ra ta còn đánh giá thấp thực lực của các người. Không tưởng nổi cả Cuồng Trảm Nộ Sát đều thất thủ, tính

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

ra lần này các người vận tốt, bất quá lần sau các người sẽ không gặp vận tốt như vậy.” Nói xong trong mắt lóe lên ánh mắt cừu hận, hung ác trừng mắt nhìn về phương hướng đám người Ngô Lai vừa biến mất.

Ngừng lại rồi hắc y nhân lại tự nói :”không nghĩ đến Hồ Phách Thần Châu bảo vật như vậy lại ở trong tay các người, đó là một tin tức tốt, càng là một cơ hội tốt, xem ra ta có thể lợi dụng được.” Nói rồi nhân ảnh lóe lên, biến mất vào rừng rậm.

Cũng không biết đã đi được lộ trình bao xa, lúc này trời đã sáng, đám người Ngô Lai không gặp được một bóng người, không tìm được một chỗ nghỉ ngơi.

Ngô Lai quay đầu nhìn thoáng lại phía sau thấy Lãnh Ngưng Vũ, Bạch Vân, Tuyết Nhi và Quân Minh bốn người kéo thân thể mệt mỏi theo sau mình, không khỏi cười khổ.

Đối với Quân Phong Chi mà nói, lộ trình này đối với lão qua lại giang hồ từ lâu tịnh không có cảm giác gì, huống chi độc của lão vừa bị Ngô Lai giải trừ, lúc này chính là lúc tinh lực thịnh vượng, không có chút mệt mỏi, còn Bạch Y tuy có điểm mệt mỏi, nhưng không có biểu hiện ra ngoài.

Ngô Lai đột nhiên đình chỉ bước tiến, quay đầu hướng tới Quân Phong Chi, Bạch Y mấy người nói :”Chúng ta trước tiên ở nơi đây nghỉ ngơi một chút?”

Quân Phong Chi, Bạch Y nghe xong, vội ngừng bước, nhìn thấy bốn người Lãnh Ngưng Vũ mệt mỏi, lại thấy phía trước phía trước đường đi xa xăm, biết chỗ này phía trước không có thôn sau không có điểm, thậm chí mình còn có thể kiên trì, còn người khác không thể kiên trì nổi.

Quân Phong Chi nói :”Được rồi! chúng ta đã đều mệt, lại đói, trước tiên ở đây nghỉ một chút, kiếm vật gì ăn rồi lại đi.”

Nghe xong, Lãnh Ngưng Vũ mừng rỡ.

Tuyết Nhi nét mặt đau khổ nói :”Lại không nghỉ ngơi, người ta đã mệt muốn chết, người ta hiện tại bụng lại đói.” Nói rồi tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, còn mấy người khác cũng đã tự tìm một chỗ ngồi xuống.

Bạch Y nói :”là do tất cả mọi người đều đã đói, ta đi trước hái quả dại trở về cho mọi người bỏ đây bụng, đợi đến được thành hay trấn phía trước, chúng ta sẽ ăn một bữa to thật ngon.” Nói xong hướng tới rừng cây bên cạnh không xa đi tới.

Không tới một lát, Bạch Y đã đem một túi quả dại trở về.

Tuyết Nhi thấy vậy, cũng không để ý tới thân thể mệt mỏi của chính mình, chụp lấy quả dại từ tay của Bạch Y rồi bắt đầu ăn như sói cọp, còn không quên lấy cho Ngô Lai và Lãnh Ngưng Vũ kế bên vài trái.

Thấy biểu hiện của Tuyết Nhi như thế, đám người Ngô Lai ha hả cười lớn, cũng không lấy làm quái lạ, mọi người đã trải qua nhiều trường ác đấu, cả một ngày con chưa ăn gì, làm thế nào mà không đói chứ ?

Mọi người bên ăn bên nghỉ ngơi.

Qua hết một khoảng thời gian, Quân Phong Chi đột nhiên thở dài nói :”Ái chà! Xem ra chúng ta từ nay về sau sẽ có phiền toái lớn, trước tiên là Niên Dữ Hành cái lão độc vật này, rồi thì người của Vương Môn, bây giờ lại là Cuồng Trảm Nộ Sát hai sát thủ quý dị, thật không biết được chúng ta từ nay về sau còn phải gặp cao thủ gì nữa đây ?”

Nghe xong, đám người Ngô Lai đều trong lòng trầm trọng, hăm nhập vào trầm tư, cả ngày hôm nay các tao ngộ làm mọi người thật sự chấn kinh.

Bạch Y kỳ quái nói :”Thiên Vương Tứ Dao và Niên Dữ Hành khẳng định là vì Hồ Phách Thần Châu mà tới, làm ta nghi hoặc chính là Cuồng Trảm Nộ Sát tổ hợp sát thủ này đã lâu không xuất

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

vị giang hồ sao lại đột nhiên hướng tới chúng ta xuất thủ ?”

Nghe được nghi vấn của Bạch Y, Lãnh Ngưng Vũ các người cũng mê man vẻ mặt, không biết Cuồng Trảm Nộ Sát vì sao lại hướng tới mình xuất thủ, Ngô Lai tuy không thể liễu giải cái sát thủ tổ hợp Cuồng Trảm Nộ Sát này nhưng từ giao thủ đã biết được đối phương võ công cao cường, là địch nhân rất khó đối phó.

Quản Phong Chi nói :”chúng ta hiện tại cũng không biết Cuồng Trảm Nộ Sát hai sát thủ này vì sao ma hướng tới chúng ta xuất thủ, có khả năng là trong đám cừu nhân của chúng ta xuất tiền muôn họ tới giết chúng ta.”

Vì không làm cho tâm tình trầm trọng của mọi người lắng xuống được, Quản Phong Chi lại nói :”Được rồi, không bàn tới cái này nữa, không quản là người của Thiên Vương Môn, Niên Dữ Hành lão độc vật kia, hay là sát thủ tổ hợp Cuồng Trảm Nộ Sát, bọn họ khẳng định đều sẽ không từ bỏ ý đồ, khẳng định sẽ lại hướng tới chúng ta công kích tiếp, chúng ta đến lúc đó cẩn thận mà đi .”

Thấy tất cả mọi người nghĩ ngợi không sai biệt lắm, Quản Phong Chi nói :”Chúng ta trước tiên còn phải ly khai chỗ này, tìm một khách sạn rồi nói sau!” Nói xong quay đầu đi tới phía trước, đám người Ngô Lai thấy vậy vội vàng đứng lên đi theo.

Nhưng đám người Ngô Lai thế nào cũng không nghĩ tới, lúc này lại có người tính kế với bọn họ, trước mặt là cái gì đang chờ đợi họ ? là chém giết trả thù của Thiên Vương Môn và Niên Dữ Hành ? Là thích sát của Cuồng Trảm Nộ Sát ? Còn là nhân vật giang hồ nào lợi hại hơn nữa ? Xin đem từng thứ một ra mắt!

Chương 97: Vô Lại Thâu Hương

Mọi người đám Ngô Lai lúc này đã không còn mệt mỏi, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh bên đường, đặc biệt là Tuyết Nhi và Bạch Vân hai nàng, vui sướng tựa chim nhỏ, chỉ chỉ hót hót không ngừng, mọi người qua đi đường đã gia tăng vài phần sắc thái .

Đi được một đoạn thời gian, lúc ngày trời đã sáng tỏ, trước mặt mọi người cuối cùng xuất hiện ra một thành trấn nhỏ .

Thấy được xuất hiện thành trấn nhỏ trước mắt, đám người Ngô Lai mừng rỡ, đã một ngày chưa ăn thứ gì hay nghĩ ngợi, bọn họ cuối cùng có thể thở ra một hơi, rốt cuộc có thể ăn một bữa lớn, nghĩ ngợi tốt một lần, Tuyết Nhi và Bạch Y hai nàng còn cao hứng kêu lớn lên một tiếng chạy vào trong thành .

Nhìn thấy hai nàng chạy rất nhanh vào trong thành, đám người Ngô Lai nhìn nhau cười khỏ, liền vội đuổi theo.

Sau khi mọi người tiến vào thành, trên đường lớn đã có nhiều người, mọi người tùy ý tìm một khách sạn, muôn một bàn thật phong phú, bắt đầu ăn uống một bữa ăn to. Sau khi ăn xong mọi người muốn đi tới khách phòng nghĩ ngơi, bỗ túc lại cả ngày không ngủ .

Không lâu sau khi mọi người đi vào phòng của mình, một người rón rén đi tới trước phòng Lãnh Ngưng Vũ và Tuyết Nhi, người này chính là Ngô Lai.

Ngô Lai đứng trước phòng Lãnh Ngưng Vũ và Tuyết Nhi do dự không chắc, nghĩ tới muốn thâu hương không biết tiến vào phòng sao cho tốt .

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Ngô Lai thâm nghĩ :”Nha đầu Vũ Nhi này tuy đáp ứng lấy ta, nhưng khăng định không chịu để ta chạm tới nàng ấy, còn nha đầu Tuyết Nhi thì tốt, nói không chừng sẽ để ta chạm tới nàng .” nghĩ tới thân thể mê nhân của Tuyết Nhi, trong lòng Ngô Lai lại một trận kích động .

Ngô Lai chân tay nhẹ nhàng tiến tới trước phòng Tuyết Nhi, dùng tay nhẹ đẩy cửa phòng, vốn là phòng tắt phải gài cửa, ai mà ngờ Ngô Lai mới đưa tay chạm vào, cửa liền “két” một tiếng nổi lên.

Ngô Lai chờ người ra, thâm nghĩ :”Tuyết Nhi nha đầu này cũng quá lớn mật, như là không cài cửa, thật là cơ hội tốt .” vừa suy nghĩ vừa thần tốc phóng vào phòng, còn nhẹ nhàng đóng cửa lại .

Lúc này Tuyết Nhi có thể bởi vì cả hai ngày đều chưa nghỉ ngơi, đang nằm trên giường ngủ say, không có một tia động tĩnh, cánh tay tuyết bạch lộ ra khỏi chăn mềm, chăn mềm chỉ che tới ngực, nhũ cầu (đường rẻ ngực) tuyết bạch lúc ẩn lúc hiện, hiện ra vẻ phá lệ mê người, làm người nhìn không được muốn có hành động khám xét cái xuân quang động nhân đó .

Ngô Lai nhẹ nhàng tiến tới bên giường, nhìn thấy tư thế ngủ của Tuyết Nhi, không khỏi ngạc nhiên lớn .

Nhìn dung nhan động nhân của Tuyết Nhi khi ngủ say, đặc biệt là cặp lông mi dài đó trong lúc Tuyết Nhi ngủ, trên mặt đầy tiêu ý không ngừng rung động, thật là xinh đẹp .

Ngô Lai trong lòng vừa động, một loại ý niệm quá lạ xuất hiện trong lòng, dùng tay nhẹ phải lên mũi Tuyết Nhi một cái .

Giống như là cảm giác được động tác của Ngô Lai, Tuyết Nhi dùng tay đẩy tay của Ngô Lai đang phải lên mũi mình, quay người tiếp tục ngủ .

Tuyết Nhi xoay người không cần nhanh nhưng đã làm Ngô Lai bên cạnh sắc tâm đại động, mũi không không chế được xịt ra máu tươi .

Chỉ thấy Tuyết Nhi xoay một cái, chăn mềm vốn là trên người Tuyết Nhi bị nàng mang theo đè lên, cặp chân tuyết bạch của Tuyết Nhi và tuyết đồn của nàng với cái quần màu đỏ đang mặc, và tám lưng như phấn mê người đều hiện lộ ra trước mắt Ngô Lai, làm Ngô Lai cực kỳ động tâm, càng làm hấn động tâm còn là chiếc yếm màu hồng nàng đang mặc, đang hạ xuống những giọt sương xuân quang nho nhỏ .

Ngô Lai đã không nhìn được kích động trong lòng, nhẹ nhàng lướt qua thân thể Tuyết Nhi, cầm vào tay da thịt nhu nhuyễn đó, làm Ngô Lai chịu không nổi lại nhẹ nhàng nắm bóp thêm lên.

Lúc này, thân thể Tuyết Nhi đã bị Ngô Lai quay trở lại, song nhũ ngạo nhân tựa hồ như muốn thoát ra khỏi yếm hồng đó, dưới hạ thân chiếc quần hồng màu hồng xuân quang đó như ẩn như hiện càng mê người .

Ngô Lai nhắm mắt nhìn thân thể mê người đó, trong mắt phún lửa, máu mũi cứ từ từ chảy ra, nhưng song thủ của Ngô Lai không tự chủ được nắm lấy song nhũ ngạo nhân của Tuyết Nhi.

Cảm thấy từ song nhũ của mình truyền lại cảm giác mê mê, Tuyết Nhi thống khoái rên rỉ lên một tiếng, mở lên hai mắt đang mờ mờ ngáy ngủ, thấy là Ngô Lai, nàng mừng rỡ .

Tuyết Nhi hỏi :”Vô lại đại ca, huynh sao lại ở đây ?”

Ngô Lai thấy Tuyết Nhi tỉnh lại, không khỏi ngừng tay đang nắm bóp song nhũ của nàng, đáp :”Tuyết Nhi, đại ca nhớ tới nàng, mới tới tìm nàng!”

Nghe xong, Tuyết Nhi cao hứng nói :”Vô lại đại ca, Tuyết Nhi cũng rất nhớ tới huynh .”

Nói xong, đột nhiên phát hiện Ngô Lai đang chảy máu mũi, Tuyết Nhi vội vàng hỏi :”Vô lại đại ca, huynh thế nào mà chảy máu mũi ?” Nói xong ánh mắt hiếu kỳ nhìn hẳn .

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Ngô Lai cả kinh, vội đáp :”không có gì, vừa rồi không cẩn thận chạm phải .” hấn đương nhiên không thể nói ra vì sao mà mình chảy máu mũi .

Ngô Lai vừa nói vừa lấy tay chùi mũi, nhưng không ngờ vì quá gấp, đem chùi lan ra hết cả trên mặt

Thấy vậy, Tuyết Nhi hi hi cười lên, song nhủ ngạo nhân trước ngực theo tiếng cười lắc qua lắc lại trước mặt Ngô Lai.

Nhìn thấy xuân quang mê nhân trước mắt, máu mũi của Ngô Lai càng không chịu được không ngừng thần tốc chảy lại, còn gấp hơn vừa rồi .

Nhìn thấy máu mũi của hấn lại chảy, Tuyết Nhi cả kinh nói :”Vô lại đại ca, mũi của huynh lại chảy máu rồi .”

Nghe xong, Ngô Lai cả kinh, vội nghĩ tới muốn dùng tay chùi, nhưng bị Tuyết Nhi ngăn lại .

Tuyết Nhi nói :”Vô lại đại ca, Tuyết Nhi giúp huynh chùi .” Nói xong trong tay đã có một khăn tay trắng như tuyết, nhẹ nhàng đưa tới bên Ngô Lai chùi đi máu mũi của hấn .

Nhưng lúc này Tuyết Nhi cũng không biết là Ngô Lai quá thân cận, lại còn song nhĩ ngạo nhân quá phong mãn, đã chia tới ngực Ngô Lai, theo động tác nhẹ nhàng của Tuyết Nhi bắt đầu ma sát với ngực hấn, làm Ngô Lai cực kỳ thoải mái, không khỏi nhắm mắt lại từ từ hưởng thụ lấy cảm giác tiêu hồn mà song nhũ phong mãn của nàng đem tới .

Tuyết Nhi đang lau chùi máu mũi cho Ngô Lai, thấy hấn nhắm mắt lại với vẻ mặt như đang hưởng thụ, cười cổ quái, hung ác nhéo lên mặt Ngô Lai một cái .

Ngô Lai cảm thấy mặt mình nhói đau một phát, mở hai mắt ra nhìn thấy Tuyết Nhi đang mỉm cười cổ quái, liền biết là Tuyết Nhi đang đùa cợt mình, không khỏi bắt đầu hung hăng nắm bóp lấy song nhũ đầy đặn của nàng .

Tuyết Nhi song nhũ bị tập kích, rên rỉ lên thống khoái, cũng không cam lòng nhéo lấy trên người Ngô Lai, phứt chốc hai người cùng náo động lên .

Một lát sau cơn náo động, hai người nằm vai bên vai.

Tuyết Nhi nói :”Vô lại đại ca, cùng ở với huynh thật là khoái lạc .”

Hai tay của Ngô Lai lúc này đang để ở trên song nhũ no tròn của Tuyết Nhi, nhẹ nhàng nắm bóp .

Nghe xong, Ngô Lai hỏi :”Thật vậy ? vậy sau này mỗi ngày muội bồi tiếp bên thân đại ca nha ?”

Tuyết Nhi đáp :”Tốt lắm! Tuyết Nhi cũng thật muốn ngày ngày cùng đại ca một chỗ, nếu như không người bồi tiếp Tuyết Nhi thấy rất tịch mịch .”

Ngô Lai nói :”vậy tốt lắm! sau này đại ca ngày ngày bồi tiếp cho Tuyết Nhi ngủ, thế nào ?”

Tuyết Nhi đáp :”Tốt quá! Sau này Tuyết Nhi sẽ ngày ngày cùng đại ca ngủ một chỗ .” Nói xong quay thân thể một lần, áp lên trên người Ngô Lai, ôm lấy hông Ngô Lai.

Ngô Lai hai tay vừa không ngừng lướt trên người nàng, vừa nói :”Tốt, Tuyết Nhi sau này sẽ cùng đại ca ngủ một chỗ.”

Cảm thấy được thoải mái trên người Ngô Lai, Tuyết Nhi cả người đều áp tới trên người hấn, đặc biệt là song nhũ no tròn ở giữa hai người đã ép tới biến hình dạng . Ngô Lai đã không nhịn lại được dục hỏa trong lòng, ôm lấy Tuyết Nhi, áp tới thân dưới của nàng, đưa miệng hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn khêu gợi của nàng, hai tay không ngừng nắm bóp lấy song nhũ đầy đặn của Tuyết Nhi.

Tùng loạt cảm giác mê tiêu hồn truyền đến trong lòng Tuyết Nhi, làm nàng không tự chủ được hồi đáp lại động tác của Ngô Lai.

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Miệng Ngô Lai từ từ hạ xuống môi nàng, không ngừng hôn hít, đồng thời một tay của hắn từ chỗ không ngừng nắm bóp lấy song nhũ của Tuyết Nhi hạ xuống tới dước yếm đỏ của nàng, đã không còn cảm thấy đủ với nắm bóp ở ngoài, tay còn lại của Ngô Lai từ từ đi xuống phía dưới, đi tới tiểu phúc của Tuyết Nhi.

Trong lúc Ngô Lai không ngừng ôm ấp, Tuyết Nhi rên rỉ thống khoái, âm thanh càng lúc càng lớn, kích tới mỗi dây thần kinh của hắn, kích phát tình dục của Ngô Lai.

“Vô lại, huynh đừng có động chạm tới Tuyết Nhi nữa, nếu như huynh muốn thì tới phòng của muội .”

Chương 98: Đầu Hoài Tông Bảo (1)

Thanh âm đi đến rõ ràng sau đó biến thành kiều diễm .

Lúc Ngô Lai chuẩn bị cởi chiếc quần nhỏ màu đỏ của Tuyết Nhi xuống, bên tai đột nhiên truyền đến truyền âm của Lãnh Ngung Vũ, hắn bị dọa muốn nhảy lên, lúc này nhớ tới Lãnh Ngung Vũ không muốn mình chạm tới Tuyết Nhi, nhưng mình vẫn còn không nhận được, bây giờ nghe được Lãnh Ngung Vũ chủ động hiến thân, trong lòng Ngô Lai mừng rỡ .

Ngô Lai đành chỉ hết mọi động tác với Tuyết Nhi, xoa xoa lấy đôi vai mê say mãn nhãn của nàng nói :”Tuyết Nhi! Tuyết Nhi!”

Bị Ngô Lai gọi, Tuyết Nhi tỉnh lại, hỏi :”Vô lại đại ca, làm sao vậy ? người ta thật thoải mái, huynh sao lại không vuốt ve người ta ở chỗ này nữa ?” Nói xong lại kéo lấy tay Ngô Lai để lên trên song nhũ no tròn của mình, dùng song nhũ của mình nhẹ nhàng ma sát lấy tay Ngô Lai . Cảm thấy được nhu nhuyễn đem lại từ song nhũ đầy đặn của nàng, bàn tay kia của Ngô Lai vẫn còn trên nhũ phong của Tuyết Nhi không tự chủ được bắt đầu nắm bóp, tay bị Tuyết Nhi nắm lấy cũng không nhận được hung hăng nắm bóp lấy . hang loạt khoái cảm truyền đến trong lòng Tuyết Nhi, làm nàng nhận không được rên lên .

Bị âm thanh mê hồn của Tuyết Nhi kêu gọi, Ngô Lai đã chuẩn bị xuống động .

“Vô lại!”

Tại lúc này, truyền âm của Lãnh Ngung Vũ lại xuất hiện kể bên tai Ngô Lai, thanh âm giận dữ, hiển nhiên là tại vì Ngô Lai trêu ghẹo tới Tuyết Nhi mà nổi giận .

Cảm giác được nộ khí trong thanh âm của Lãnh Ngung Vũ, Ngô Lai nhất thời dừng không đùa giỡn Tuyết Nhi nữa, hai tay không đành lòng ly khai tiểu phúc và song nhũ của Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi không có Ngô Lai đùa giỡn nữa, trong mắt nhất thời sáng rõ hơn, kỳ quái nhìn Ngô Lai, đang hỏi vì gì Ngô Lai đột nhiên ngừng lại, hai tay nàng vẫn ông cứng lấy hông Ngô Lai.

Ngô Lai hạ một nụ hôn lên dung nhan mỹ lệ của Tuyết Nhi, nói :”Tuyết Nhi, đại ca có chuyện phải đi ra ngoài một lát, nàng ở đây nghỉ ngơi, đợi đại ca trở lại bồi tiếp Tuyết Nhi .” Nói xong muốn mở hai cánh tay Tuyết Nhi đang ôm cứng lấy mình .

Nghe xong, Tuyết Nhi nhỏng nhẻo nói :”không chịu! người ta còn muốn huynh bồi tiếp người ta cùng ngủ .” Nói rồi càng ôm chặt hơn .

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Ngô Lai bất lực, lại hôn Tuyết Nhi một cái nói :”Tuyết Nhi ngoan, đại ca thật có chuyện .”

Tuyết Nhi hỏi :”chuyện gì ?”

Ngô Lai biết tính tình Tuyết Nhi chân thiện, thầm nghĩ :”xem ra chỉ có đem sự thật nói ra thôi .” vì vậy nói :”Tuyết Nhi, sư tỷ nàng muốn đi tìm nàng ta .”

“Sư tỷ muốn huynh tìm tỷ ấy ?” Tuyết Nhi nói :”huynh sao lại biết ?”

Ngô Lai nói :”Sư tỷ nàng đã dùng truyền âm, nàng đương nhiên nghe không được .”

Tuyết Nhi nói :”Vậy à ?” Đột nhiên sắc mặt cô quái nói :”huynh với sư tỷ có phải có bí mật gì không thể nói ra với người ?”

Ngô Lai nghe xong sợ quá Á lên một tiếng, không tưởng nổi gia đầu này lại nghĩ tới điểm này, vội đáp :”không có, không có, sư tỷ nàng tìm ta thương lượng có chuyện của chúng ta trong đó.”

Ngô Lai đương nhiên không thể thật tình nói với Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi kỳ quái hỏi :”Chuyện gì của chúng ta trong đó? Chúng ta có chuyện gì à ?”

Thấy Tuyết Nhi muốn truy tới cùng, Ngô Lai vội nói :”Tuyết Nhi, sư tỷ nàng đang đợi gấp, đợi huynh trở lại báo cho nàng biết .” Nói xong hạ một nụ hôn lên Tuyết Nhi.

Nghe được Ngô Lai nói là Lãnh Ngung Vũ tìm hấn, Tuyết Nhi cũng không kiên trì nữa, buông Ngô Lai ra nói :”đã là sư tỷ tìm huynh, huynh mau đi đi, không muốn để sư tỷ nóng lòng, người ta ở đây đợi huynh .” nói xong chủ động hôn Ngô Lai một cái lên mặt .

Ngô Lai đứng lên rời khỏi giường, đắp chăn lại cho Tuyết Nhi, rồi rời khỏi phòng, hướng tới phòng Lãnh Ngung Vũ đi tới .

Lúc Ngô Lai rời khỏi phòng Tuyết Nhi đi tới phòng Lãnh Ngung Vũ, trong lòng nghĩ tới thân thể phong mãn động nhân của Tuyết Nhi, tự nghĩ :”nha đầu Tuyết Nhi này thật mê người, lần sau nhất định phải xong việc .”

Phòng của Lãnh Ngung Vũ và phòng Tuyết Nhi sát nhau, Ngô lai vài bước đã tới trước phòng nàng .

Ngô Lai bỏ không nghĩ tới Tuyết Nhi nữa, trong lòng nhất thời hiện lên cảnh nhìn lên Lãnh Ngung Vũ tấm, nàng ta so với Tuyết Nhi thân hình không thua chút nào, trong lòng lại một trận kích động .

Ngô Lai nhẹ nhàng đẩy cửa, phát hiện ra cửa không cài then, nhất thời ngẩn ra, tiếp tục mừng rỡ, biết là Lãnh Ngung Vũ vì mình mở ra .

Ngô Lai nhẹ bước tiến tới bên giường của Lãnh Ngung Vũ, phát hiện nàng đang nằm nghiêng, mặt không hướng phía này, nhìn không ra biểu tình của nàng lúc này, bất quá từ hô hấp gấp rút có thể biết nàng đang e thẹn trong lòng .

Ngô Lai nhẹ giọng nói :”Vũ nhi, phu quan đến rồi .”

Nghe được thanh âm của Ngô Lai, Lãnh Ngung Vũ chỉ nhẹ “ừ” một tiếng, không có động tác gì . Thấy vậy, Ngô Lai nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên, quay thân thể nàng lại, chỉ thấy Lãnh Ngung Vũ nhắm chặt hai mắt, nguyên mặt đỏ hồng, giống như đang say rượu .

Nhìn thấy dung nhan động nhân đó, Ngô Lai không nhịn được cúi đầu nhẹ nhàng hôn lấy đôi môi thơm ngát đó, hấp lấy chiếc lưỡi thơm tho của Lãnh Ngung Vũ .

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Bị Ngô Lai hôn, từ miệng hắn truyền lại cảm giác đê mê làm Lãnh Ngung Vũ không tự chủ được hỏi đáp lại, hai cánh tay đồng thời ôm lấy hông hắn .

Trải qua một hồi lâu, trong lòng Lãnh Ngung Vũ thấy như thật lâu, giống như hơn chục năm, trăm năm, còn giống như là ngàn năm, cảm giác thấy hô hấp của Lãnh Ngung Vũ khó khăn lúc này, Ngô Lai mới buông bỏ đôi môi thơm của nàng ra, trong lúc rời khỏi còn không quên cắn nhẹ vài cái lên đôi môi thơm đó .

Lúc môi Ngô Lai rời khỏi môi của Lãnh Ngung Vũ, nàng nhịn không được phải hô hấp từng ngụm không khí lớn, trong lòng cảm thấy mê say cái loại cảm giác này .

Ngô Lai nhìn thấy Lãnh Ngung Vũ không ngừng mở miệng để thở song nữ phong mãi không ngừng rung động, trên mặt hắn xuất ra vẻ cười tà dị .

Thấy được nụ cười tà dị của Ngô Lai, Lãnh Ngung Vũ mặt càng đỏ thêm lên, nhưng vẫn còn ráng nhìn hắn .

Ngô Lai ngắm nhìn mặt ngọc của nàng đỏ hồng e thẹn, nhẹ nhàng nói :”Vũ nhi, nàng có phải nhớ tới ta ?”

Lãnh Ngung Vũ nét mặt e thẹn đỏ hồng đáp :”thiếu xú mỹ, ai nhớ tới chàng, muội chỉ là muốn lừa chàng qua thôi, không muốn chàng động đến Tuyết Nhi.”

“Ngô Lai hắc hắc cười nói :”Lừa huynh ? cái đó có thể không làm xong, nàng đã dẫn sói vào phòng, sẽ không có đất mà phân lại lời hứa .” Nói xong xông tới Lãnh Ngung Vũ, nhưng bị Lãnh Ngung Vũ chặn lại .

Lãnh Ngung Vũ nhìn thấy nụ cười tà dị của hắn, nhẹ giọng nói :”Vô lại, Tuyết Nhi còn quá nhỏ, chàng thiên vạn đừng có làm bậy, đợi nàng ta lớn lên, chàng muốn sao thì ra sao, muội đều không quản, nếu như chàng bây giờ thật sự muốn, người có thể trao cho chàng .” Đến câu cuối cùng Lãnh Ngung Vũ thanh âm đã thấp quá không thể nghe .

Nghe xong, Ngô Lai vui mừng hỏi :”Vũ nhi, thật vậy à ?”

Lãnh Ngung Vũ nhè nhẹ gật đầu, là do đã đáp ứng trao thân lấy Ngô Lai, người của mình sớm muộn sẽ là của hắn, nếu ái lang chân chính muốn, nàng sẽ không cự tuyệt .

Thấy Lãnh Ngung Vũ gật đầu, Ngô Lai nhanh như thiểm điện phóng lên giường của nàng, hôn lấy môi thơm của Lãnh Ngung Vũ, tuy cách qua y phục, Ngô Lai cũng có thể cảm thụ được trên thân nàng có tính đàn hồi kinh người .

Cảm thấy được tình ý của Ngô Lai, Lãnh Ngung Vũ không tự chủ được hỏi đáp lại nụ hôn của Ngô Lai, hai cánh tay ôm lấy vai hắn .

Miệng Ngô Lai từ đôi môi thơm ngọt của nàng từ từ chuyển tới cổ nàng, không ngừng hôn xuống phía dưới, hai tay cũng từ từ hướng tới thánh phong, không ngừng xoa bóp .

Chương 99: Đầu Hoài Tống Bảo (2)

Chỗ đó hơi hiện lên chiếc quần nhỏ hẹp ngắng màu trắng, dưới chiếc quần nhỏ chính là xuân

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

quang lúc ẩn lúc hiện, tay của Ngô Lai đã từ tiểu phúc của Lãnh Ngung Vũ từ từ thăm dò tới giải đất thần bí của nàng, vừa ve vuốt vừa tháo đi y phục duy nhất trên thân Lãnh Ngung Vũ.

Ngay lúc Ngô Lai không ngừng trêu đùa, Lãnh Ngung Vũ toàn mặt đỏ lên, gấp rút rên rỉ lên, đã bị trò chơi của Ngô Lai làm cho tình dục chịu không nổi nữa, không ngừng kéo xé y phục Ngô Lai, nàng không ngừng ôm cứng lấy Ngô Lai, hai chân đang cố kẹp lấy tay của hắn đang thăm dò chỗ kín của mình.

Dưới sự cầu xé của Lãnh Ngung Vũ, Ngô Lai phút chốc đã trần truồng, hai người cùng lỏa thể đối diện nhau.

Lúc này Ngô Lai đã bị thân thể động nhân của Lãnh Ngung Vũ và song nhũ no tròn đầy tính đàn hồi của nàng kích lên bản năng nam nhân, trong mắt phun ra dục hỏa, trợn mắt ngấm nhìn thân thể nàng, Lãnh Ngung Vũ cũng bị Ngô Lai trêu cho ý loạn tình mê, không biết trời đất nơi nào nữa .

Nộ thể của Ngô Lai tình dục đã đạt tới cực hạn, khổng chế không nổi nữa, miệng đã rời khỏi nhũ phong đầy đặn của nàng.

Ngô Lai cố nén lấy dục hỏa đang bạo phát, nhẹ nhàng nói :”Vũ nhi!”

Lãnh Ngung Vũ lúc này đã là ý loạn tình mê, trạng thái đang nửa mê nửa tỉnh, nghe được tiếng Ngô Lai nói, một bên không ngừng rên rỉ, một bên “ừ” một tiếng .

Có được hồi đáp của Lãnh Ngung Vũ, Ngô Lai cũng đã chịu không nổi nữa muốn làm cho xong . Cũng không biết qua bao lâu, Lãnh Ngung Vũ cảm thấy được chính mình như là một bộ phận thân thể của Ngô Lai, chính tại lúc thân thể dính chặt dung hợp với Ngô Lai, tùy theo động tác của hắn, nàng cũng kịch liệt phản ứng theo.

Lúc hai người triền miên kích tình, một nhân ảnh đột nhiên xuất hiện trong phòng của hai người, người này chính là Tuyết Nhi.

Nguyên là Tuyết Nhi từ lúc Ngô Lai đi rồi, một mình nằm trên giường đợi hắn, ai ngờ còn chưa đợi được một lát, lại nghe được tiếng rên rỉ vừa như thống khổ lại như khoái lạc của Lãnh Ngung Vũ từ phòng của Lãnh Ngung Vũ.

Tuyết Nhi nằm trên giường, tự mình nói :”Sư tử lần này làm sao vậy ? Có phải là sư tử sinh bệnh ? Khẳng định là vậy, bằng không sư tử đã không để đại ca đi tìm tử ấy .”

Đối với tiếng rên rỉ của Lãnh Ngung Vũ, Tuyết Nhi tịnh không có để ý, còn nghĩ là sư tử mình sinh bệnh, thật không hữu lý, nên tiếp tục nằm đợi Ngô Lai trở lại .

Sau đó tiếng hét thảm của Lãnh Ngung Vũ làm nàng sợ muốn phóng lên, Tuyết Nhi nghĩ là có chuyện gì xảy ra với sư tử mình, phủ đại một món ngoại y rồi thần tốc đi tới phòng của Lãnh Ngung Vũ.

Lúc Tuyết Nhi tiến vào phòng, thấy được Ngô Lai và Lãnh Ngung Vũ lỏa thể đối diện nhau, hơn nửa Ngô Lai còn ép lên Lãnh Ngung Vũ, không ngừng kích sâu sâu vào nàng.

Nghe được Lãnh Ngung Vũ dưới thân Ngô Lai phát ra những tiếng rên rỉ ngắn khúc tựa như khoái lạc lại tựa như thống khổ, Tuyết Nhi thân còn chưa tới, thanh âm đã truyền tới tai của hai người đang trong ý loạn tình mê.

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

“Su tử, vô lại đại ca, các người đang làm cái gì vậy? Su tử, có phải vô lại đại ca khi phụ tử không?” Theo tiếng nói hạ xuống, người đã tới bên giường, đang dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn hai người trên giường không ngừng cuốn vào nhau.

Nghe được thanh âm của Tuyết Nhi, Ngô Lai đại kinh, không tưởng được Tuyết Nhi lại tới như thế, tiếp theo mừng rỡ, thâm nghĩ :”Hắc hắc, tiểu nha đầu, cái này chính là người đưa mình tới tận cửa, chớ có trách ta, hôm nay nếu không làm xong nàng, ta lại phải sắp xếp lại .” trong lòng nghĩ tới, Ngô Lai tịnh không ngừng kích sâu vào Lãnh Ngung Vũ.

Lãnh Ngung Vũ nghe được thanh âm của Tuyết Nhi, trong mắt nhất thời thanh tĩnh lại, nghĩ tới mình cùng Ngô Lai đang làm chuyện xấu hổ, không khỏi e thẹn đỏ mặt.

“Á!” Chính là tiếng Lãnh Ngung Vũ đột nhiên hét lớn lên, trong thanh âm còn pha lẫn với tiếng rên rỉ khoái lạc, vốn là vừa rồi nhãn thần thanh tĩnh lập tức khôi phục thành ý loạn tình mê.

Nguyên là Ngô Lai thừa lúc Lãnh Ngung Vũ thanh tĩnh lại, đột nhiên lại kích sâu vào nàng, làm Lãnh Ngung Vũ lập tức biến mất ngay thức tĩnh, kịch liệt hồi đáp lại động tác của hắn.

Nghe được tiếng hét lớn của Lãnh Ngung Vũ, Tuyết Nhi bị sợ muốn nhảy lên, nghĩ là Ngô Lai khi phụ sư tử mình, nổi giận nói :”Vô lại đại ca, huynh sao lại khi phụ sư tử của muội ?” Nói rồi muốn giật rời hai người đang cuốn vào nhau.

Ngô Lai nhân cơ hội đưa ra một tay, trên khuôn mặt Tuyết Nhi néo một cái, một bên thở mạnh, một bên nói :”Tuyết Nhi, đừng có loạn động, huynh không có khi phụ sư tử của muội, huynh chính là đang để cho sư tử muội khoái lạc, nếu không tin muội cứ nhìn xem sư tử của muội không phải là rất khoái lạc.” Đồng lúc Ngô Lai nói, tịnh không ngừng kích sâu với Lãnh Ngung Vũ.

Tuyết Nhi không tin nhìn Ngô Lai một cái hỏi :”Thật à ? “ nàng ngừng lại động tác kéo hai người rời ra, quay đầu nhìn tới Lãnh Ngung Vũ, chỉ thấy Lãnh Ngung Vũ sắc mặt đỏ bừng, phát tán ra sắc thái không giống, từ miệng phát ra tiếng rên rỉ khoái lạc, mô dạng trên mặt như đang hưởng thụ, đã không khỏi làm cho Tuyết Nhi tin tưởng.

Tuyết Nhi hiện giờ cũng chỉ là một thiếu nữ 16,17 tuổi, đối với chuyện nam nữ một điểm cũng không hiểu, nhìn thấy mô dạng khoái lạc hưởng thụ của Lãnh Ngung Vũ, Tuyết Nhi kể bên không còn kéo lấy Ngô Lai đang áp trên người Lãnh Ngung Vũ nữa, mà là hiếu kỳ nhìn các động tác của Ngô Lai và Lãnh Ngung Vũ trên giường.

Dưới những kích sâu không ngừng của Ngô Lai, thân thể tuyết bạch của Lãnh Ngung Vũ đều biến thành hơi đỏ, có vẻ càng thêm động nhân, làm Tuyết Nhi kể bên thấy vậy không nhịn được muốn đến vuốt ve một chút.

Chương 100: Đầu Hoài Tông Bảo (3)

Một lát sau, Lãnh Ngung Vũ “Á” lên một tiếng, cả thân thể rung bắn lên, đạt tới cao trào của tình dục, cả người như là nhũn thành cát bùn ôm lấy Ngô Lai, trên mặt lộ ra tiểu ý đầy đủ sung sướng, đi vào giấc ngủ say.

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Nhìn thấy Lãnh Ngưng Vũ đi vào giấc ngủ say với tiểu dung đầy đủ sung sướng, Ngô Lai không nhịn nổi nhè nhẹ hạ một nụ hôn lên khuôn mặt nàng, sau đó xuất thần ngắm dung nhan càng hiện thêm vẻ mỹ lệ và thân thể động nhân sau cơn phong cuồng.

“Vô lại đại ca, sự tỳ của muội không việc gì chứ ?” lúc này, Tuyết Nhi kể một bên Lãnh Ngưng Vũ nóng lòng hỏi.

Nghe xong, Ngô Lai đáp :”Vũ nhi không việc gì, Tuyết Nhi, tới đây trong lòng đại ca .” Nói xong nhìn quang từ người Lãnh Ngưng Vũ di đến trên người Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi nghi ngờ hỏi :”Sự tỳ nàng ta thật không có gì ?” Tuyết Nhi còn có điểm không tin, vì nàng vừa thấy rõ những kích sâu của Ngô Lai trong lúc phong cuồng.

Thấy Ngô gật đầu, Tuyết Nhi lúc này mới chui vào lòng hắn, bởi vì vòng tay Ngô Lai tựa như là chăn mềm êm ấm đối với nàng, làm Tuyết Nhi rất thoải mái.

Ngô Lai ôm lấy Tuyết Nhi, cảm thụ được trên người nàng rất có tính đàn hồi, do vì nàng khăn cấp ra cửa, chỉ phủ lên một lớp ngoại y, thật rất nhiều xuân quang như hiển lộ trước mắt Ngô Lai.

Ngô Lai nhẹ nhàng hạ một nụ hôn lên khuôn mặt Tuyết Nhi, hai tay không tự chủ được dọ thám tới trên song nhũ, từ từ nắn bóp, thầm nghĩ :”Vũ nhi, không phải phu quân không nghe lời nàng, ai bảo nàng khoái lạc như thế, đem phu quân vất sang một bên? Nàng tóm lại không thể để cho phu quân phải cố nén?”

Nghĩ tới đây, Ngô Lai vừa nắn bóp song nhũ no tròn của Tuyết Nhi, cảm thụ lấy tính đàn hồi kinh nhân của chúng đem tới cho mình khoái cảm, vừa nói :”Tuyết Nhi!”

Bị Ngô Lai vuốt ve nắn bóp lấy song nhũ, Tuyết Nhi chỉ cảm giác được toàn thân mê mê, thoải mái rên rỉ lên, nghe được tiếng Ngô Lai gọi, Tuyết Nhi “ừm” một tiếng trả lời.

Ngô Lai đưa ra một tay, nhè nhẹ nâng mặt Tuyết Nhi lên, hỏi :”Tuyết Nhi, nàng có muốn khoái lạc hơn không?”

Tuyết Nhi nghe xong, mở to hai mắt nhìn hắn đáp :”Muốn chứ! Người ta đương nhiên muốn được .”

Ngô Lai hỏi :”Tuyết Nhi, đại ca sẽ đem cho nàng và Vũ nhi khoái cảm giống nhau được không?”

Tuyết Nhi đáp :”Tốt lắm!” Nói xong hai mắt hiếu kỳ giương lên nhìn Ngô lai, nghĩ không biết hắn thế nào mà có thể đem tới cho nàng và Lãnh Ngưng Vũ khoái lạc giống nhau.

Nhìn thấy ánh mắt chân thiện của Tuyết Nhi, Ngô Lai cảm thấy như mình giống như là đang dẫn dụ một thiếu nữ vô tri, là một loại cảm giác tội ác, bất quá Ngô lai đã không ngừng ở chỗ này được nữa, vì hắn đã vô pháp nhịn lại dục hỏa trong lòng.

Nghe được Tuyết Nhi đáp ứng, tay Ngô lai vừa động, kéo ngoại y của nàng xuống, lộ ra yếm hồng và quần lót .

Nhìn thấy song nhũ phong mãn của Tuyết nhi như muốn thoát ra khỏi yếm hồng, tay Ngô Lai từ từ đi đến dưới yếm, hung ác bóp lấy song nhũ no tròn dưới chiếc yếm.

Hang loạt cảm giác mê mê truyền vào lòng Tuyết Nhi, lam nàng không nhịn được bắt đầu rên rỉ nhè nhẹ, trong lúc Ngô Lai nắn bóp không ngừng, tiếng rên rỉ của Tuyết Nhi vang to lên.

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Nghe được tiếng rên rỉ tiêu hồn đó, trong lòng Ngô Lai tình dục càng dâng cao, kính khí trong tay vừa động, chiếc yếm hồng nhỏ nhắn khi tỏ khi mờ lập tức biến thành những mảnh vụn, rơi xuống rồi ngừng lại trên da thịt khiết bạch của Tuyết Nhi, song nhũ phong mãn của nàng như hai con thỏ trắng lớn nhảy ra, chui vào ngay mắt của Ngô Lai.

Ngô Lai hét nhỏ một tiếng, há miệng ngậm lấy nhũ đầu của một cự nữ, không ngừng nút lấy, một tay đã đồng thời ấn lên trên cự nữ còn lại, không ngừng nắn bóp. Tay còn lại của Ngô Lai cũng đã dò tới tiểu phúc của nàng, trong lúc Ngô Lai không ngừng vuốt ve nắn bóp, chiếc quần nhỏ màu đỏ của Tuyết Nhi cũng bị từ từ cởi ra.

Đê mê, ngứa ngáy, thoải mái các loại cảm giác bất đồng tựa hồ cùng một thời gian truyền vào lòng nàng, làm Tuyết Nhi càng không thể nhịn nổi, rên rỉ càng lúc càng lớn.

Nhìn ngắm lấy thân thể tuyết bạch hoàn mỹ vô hạ của nàng, nghe được âm thanh rên rỉ tiêu hồn đó, trong lòng Ngô Lai dục hỏa đã đạt đến cực hạn.

Ngô lai nhẹ giọng hét lên, gồng mình đẩy vào.

“Á!” Tuyết Nhi đột nhiên la thảm một tiếng, thanh âm cao như sấm tứ hồng, tiếng hét làm Ngô Lai đang tiến nhập vào được một nửa thân thể của Tuyết Nhi phát hoảng lên, liền vội ngừng lại động tác.

“Đau quá, người ta đau quá, huynh lừa người ta!” Tuyết Nhi nói xong không ngừng dậm ngực hấn, trên mắt lệ thủy đã chảy ra.

Ngô Lai mặc cho Tuyết Nhi dậm, nhẹ nhàng hôn lấy lệ thủy trong khe mắt nàng, nói :”Tuyết Nhi, đừng có khóc, một hồi là sẽ thoải mái thôi .” Nói xong hông đã đẩy mạnh vào.

“Á!” Tuyết Nhi hét thảm lên một tiếng tê tim nghẹt thở, đồng thời mở miệng cắn lấy vai Ngô Lai.

May mắn cho Ngô Lai là vừa rồi được Lãnh Ngưng Vũ nhắc nhở, Ngô Lai dung chân khí phong lại chỗ không gian của ba người. Âm thanh không thể truyền ra ngoài, nếu không lúc này tiếng hét thảm của Tuyết Nhi đã truyền ra, nhất định ảnh hưởng tới cả khách sạn.

Ngô Lai nuốt lại nỗi đau khổ trên vai, chỉ có thể rang nhin, nhìn thấy biểu tình thống khổ của Tuyết Nhi, vì để giải tỏa cho thống khổ của nàng, Ngô Lai không do dự phát xuất tới Tuyết Nhi những kích sâu mãnh liệt.

Dược kích sâu mãnh liệt của hấn, không được bao lâu Tuyết Nhi đã khô giáp tan rã, tê liệt trong vòng tay Ngô Lai, ngũ say đi, hai tay còn ôm chặt lấy hông hấn.

Ngô Lai ngắm nhìn thân thể động nhân của hai nàng, lại nhin không được vuốt ve lên thân người hai nàng, cũng biết là phong cuồng vừa rồi, va còn moi mệt của mấy ngày qua, Ngô Lai đã nằm lên trên thân thể động nhân của hai nàng ngũ say đi, tay vẫn nắm lấy song nhũ đầy đặn của nhị nữ.

Ba người ngũ từ trước ngo cho tới buổi chiều.

Lúc Lãnh Ngưng Vũ tỉnh lại, cảm thấy có một thân người nặng nề đè lên mình, hơn nữa còn có một bàn tay lớn đang nắm lấy nhũ phong no tròn của mình, trong lòng cả kính, lúc này mới nhớ trận phong cuồng giữa mình và Ngô Lai, không khỏi đỏ mặt e thẹn trên mặt mở hai mắt ra,

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

nhưng tịnh không có bỏ bàn tay của Ngô Lai đang nắm lấy nhũ phong của mình.

Nhìn ngắm Ngô Lai tịnh không phải là rất anh tuấn nhưng có my lực phi thường, khuôn mặt có lực hấp dẫn, không khỏi lấy tay nhẹ vuốt ve tới.

Đột nhiên, Lãnh Ngung Vũ phát hiện Tuyết Nhi toàn thân lỏa lồ trong lòng của Ngô Lai, không khỏi biến sắc, liền vội muốn ngồi lên.

Nguyên là bởi vì dáng người của Tuyết Nhi nhỏ nhắn, đang nằm thẳng trong lòng Ngô Lai, thân thể của Ngô Lai lại che hết một nửa thân thể của nàng, Lãnh Ngung Vũ tịnh không phát hiện một nửa phần dưới thân bị Ngô Lai áp lên .

Lãnh Ngung Vũ vừa động, chỉ cảm thấy hạ thể đau đớn kịch liệt, nhưng nhũ phong đang bị Ngô Lai nắm lấy lại truyền lại một trận cảm giác mê mê, đau đớn làm Lãnh Ngung Vũ nhin không được hừ một tiếng, cảm giác mê mê lại làm nàng rên rỉ lên.

Giống như cảm thụ được khác thường của Lãnh Ngung Vũ, Ngô Lai từ từ mở hai mắt, thì nhìn thấy được biểu tình của nàng vừa thống khổ vừa khoái lạc.

Ngô Lai hỏi :”Vũ nhi, nàng không sao chứ ?” Nói xong nhin không được hung ác nắm bóp lấy nhũ phong no tròn của nàng nhiều lần, trêu cho Lãnh Phong Vũ rên rỉ lên một trận thống khoái.

Lãnh Ngung Vũ rang nhin lấy cơn đau từ hạ thể, tránh thoát khỏi ma thủ của Ngô lai, hần học liếc Ngô Lai một cái, nhẹ giọng hỏi :”Vô lại, huynh có làm gì Tuyết Nhi không ?” Nói xong nhìn thấy Tuyết Nhi đang mang theo nụ cười trên mặt ngũ say, rõ ràng là sợ làm Tuyết Nhi tỉnh giấc.

Đột nhiên, Lãnh Ngung Vũ phát hiện hạ thể của Tuyết Nhi huyết tích và uể vật nhàn nhạt, kinh hoảng la lên :”Vô lại, huynh có phải đã làm Tuyết Nhi không ?”

Chương 101: Đầu Hoài Tống Bảo (4)

Nghe xong, Ngô Lai chờ người ra, nhìn thấy Lãnh Ngung Vũ mô dạng tức giận, không biết nói gì đây, không nghĩ tới Lãnh Ngung Vũ sẽ phản ứng kịch liệt như thế, chỉ biết gật gật đầu.

Lãnh Ngung Vũ hần học néo lên đùi Ngô Lai một cái, Ngô Lai đau quá méo miệng.

Ngô Lai nói :”Vũ nhi, nàng muốn lấy mạng phu quân à!” Nói xong không thành thật đưa tay mò tới tiểu phúc của nàng, nhưng Ngô Lai tịnh không có thành công, mà là lại bị Lãnh Ngung Vũ néo thêm một cái, Ngô Lai ch? Có thể bàn tay đang mò tới tiểu phúc của nàng.

Lãnh Ngung Vũ tức giận nói :”Vô lại, chàng không có một chút thành thật .” Nói xong liếc nhìn Ngô Lai một cái.

Nghe xong, Ngô Lai chỉ có thể cười khổ, không tưởng nổi vừa mới làm nàng xong, Lãnh Ngung Vũ đã phát ra được uy thế của thê tử, trong lòng hần chỉ biết la lớn lên là khổ rồi.

Thấy Ngô Lai thành thật rất nghe theo lời, Lãnh Ngung Vũ nói :”Muội không phải đã nói cho chàng biết là không để chàng chạm tới Tuyết Nhi, chàng sao lại không nghe theo lời vậy, hơn nữa còn làm xong muội ấy, người ta không phải đã trao cho chàng sao?” Nói xong câu cuối, trên mặt đã thẹn đỏ.

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Ngô Lai cười khỏ, nằm xuống gần tai Lãnh Ngưng Vũ khẽ nói :”Vũ nhi, nàng đã trao cho phu quân, nhưng phu quân còn chưa có đầy đủ, nàng đã tốt, tự mình đầy đủ sung sướng lại bỏ phu quan qua một bên, có phải nàng nhẫn tâm để phu quan thống khổ không ?”

Nghe xong, Lãnh Ngưng Vũ mặt càng đỏ hơn, nhớ tới phong cuồng giữa mình và Ngô Lai, trong lòng lại hoài niệm tới cảm giác khoái lạc tiêu hồn mà Ngô Lai đem tới cho mình, chỉ vì nàng tự mình sau khi đầy đủ đã ngủ say đi, sau đó phát sinh ra chuyện gì cũng không hay biết.

Lãnh Ngưng Vũ liếc xéo Ngô Lai một cái, chính tại lúc đang nói chuyện, đột nhiên trong thấy Tuyết Nhi đang ngủ trong lòng Ngô Lai đã kéo bàn tay hấn đang trêu ghẹo song nhũ đầy đặn của mình rời ra, mở cặp mắt còn ngáy ngủ ra nhìn Lãnh Ngưng Vũ và Ngô Lai.

Tuyết Nhi hỏi :”Su tử, tử và vô lại đại ca đang nói chuyện gì ? Ôn ào quá người ta ngủ không được .” Nói rồi ngồi lên từ trong lòng Ngô lai, song nhũ tròn trịa cùng với thân thể Ngô Lai ma sát, kích lên kích xuống trên người hấn, làm Ngô Lai không nhịn được lại táy máy bàn tay.

Trong thấy Tuyết Nhi ngồi lên, Lãnh Ngưng Vũ vội nói :”Tuyết Nhi, muội không việc gì chứ ?” Tuyết Nhi rõ ràng ngờ ngàng hỏi lại :”Su tử, muội không phải là đang rất tốt đấy chứ ? Đương nhiên là không có việc gì rồi .”

Nghe xong, Lãnh Ngưng Vũ kỳ quái thăm dò Tuyết Nhi hết một lát, lại hỏi :”Tuyết Nhi, muội thật sự không việc gì ?”

Thấy Tuyết Nhi chăm chú gật tới gật lui đầu, Lãnh Ngưng Vũ lại hỏi nửa :”Tuyết Nhi, muội có cảm giác có chỗ nào không thoải mái trên người không ?” Lãnh Ngưng Vũ nói tới chỗ không thoải mái đương nhiên là nói tới di chứng của Tuyết Nhi sau khi vừa phá thân lưu lại.

Tuyết Nhi thấy Lãnh Ngưng Vũ không tin, nhong nhẹo nói :”Su tử, người ta thật sự không gì, không tin tử xem .” Nói xong vẫn còn trong lòng Ngô Lai bắt đầu xoay qua xoay lại, nghĩ muốn chứng mình để cho Lãnh Ngưng Vũ xem.

Tuyết Nhi xoay mình không nhanh, chỉ khỏ cho Ngô Lai đang ôm nàng, thân thể thật có tính đàn hồi của nàng lúc xoay mình, không ngừng cùng với thân thể trần truồng của hấn ma sát, làm Ngô Lai rất thoải mái, đồng thời cũng đã kích lên tình dục trong nội thể hấn, làm sắc tâm của Ngô Lai đại động, nhưng không dám loạn lên.

“Á!”

Đột nhiên đang xoay mình trong vòng tay Ngô Lai, Tuyết Nhi thét thảm một tiếng, gục xuống ngực hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái xanh .

Nghe được tiếng thét thảm của Tuyết Nhi, Ngô Lai và Lãnh Ngưng Vũ đều sợ thót người, còn nghĩ là Tuyết Nhi có xảy ra chuyện gì.

“Tuyết Nhi, muội có sao không?”

Tựa hồ đồng lúc Ngô Lai và Lãnh Ngưng Vũ quan thiết hỏi tới Tuyết Nhi, Ngô Lai vừa hỏi vừa đem Tuyết Nhi ôm vào lòng, cảm giác được thân thể nàng đàn hồi hoàn hảo, còn Lãnh Ngưng Vũ không ngừng quét mắt nhìn lên người Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi chu miệng nói :”Người ta đau quá .” Nói xong trên mắt đã xuất hiện nước mắt.

Ngô Lai vội hỏi :”Tuyết Nhi, muội đau ở đâu ?” Vừa nói vừa nhẹ chùi nước mắt cho nàng, Lãnh

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Ngung Vũ cũng nét mặt quan thiết nhìn Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi đáp :”Người ta rất đau ở chỗ này .” vừa nói vừa dung ngón tay chỉ tới hạ thể mình, hơn nữa còn muốn nắn bóp chỗ đó . Đã bị Lãnh Ngung Vũ ngăn lại.

Lúc này Ngô Lai và Lãnh Ngung Vũ đã minh bạch Tuyết Nhi là do vừa mới phá thân khiến cho như vậy.

Lãnh Ngung Vũ nói :”Tuyết Nhi, không cần chạm vào, một hồi sẽ tốt thôi .”

Nghe được câu nói của Lãnh Ngung Vũ, Tuyết Nhi mới không dám chạm tới, càng không dám loạn động nữa, sợ mình vừa động, thân thể sẽ càng đau.

Tuyết Nhi rang nhin đau, hần học cầu lấy lưng Ngô Lai một cái, nói :”Đều tại huynh, trêu đến người ta đau lên, còn lừa người ta nói là người ta sẽ rất khoái lạc .”

Ngô Lai hừ nhẹ một tiếng, trên mặt xuất hiện sắc thống khổ.

Nguyên là Tuyết Nhi vừa mới cầu chính là chỗ trong lúc hần và Lãnh Ngung Vũ phong cuồng bị nàng cào cấu tới bị thương.”

Lãnh Ngung Vũ nghe được câu nói của Tuyết Nhi, rất tức giận, vốn đã tính hung hăng giáo huấn cho cái tên lão công háo sắc của mình một trận, nhưng đột nhiên phát hiện trên mặt Ngô Lai xuất hiện vẻ thống khổ, liền vội hỏi :”Vô lại, chàng làm sao vậy ?”

Ngô Lai đáp :”huynh không có gì .” Nói rồi nhưng nhin không được dùng tay xoa bóp lấy chỗ bị cào thương bởi Lãnh Ngung Vũ lại bị Tuyết Nhi cầu qua.

Thấy được động tác của Ngô Lai, Lãnh Ngung Vũ không khỏi hiếu kỳ đưa mục quang đi tới trên lưng Ngô Lai, nhập vào mắt làm Lãnh Ngung Vũ kinh hãi trong lòng : Chỉ thấy trên lưng Ngô Lai có mười vết móng tay cào bị thương có vết máu, chỗ sâu chỗ nông, huyết tích đã khô lại .

Lãnh Ngung Vũ động tâm hỏi :”Vô lại, trên lưng chàng sao lại xuất hiện huyết ấn như vậy, là ai ác như vậy ?” Nói xong không khỏi dung tay nhẹ vuốt lấy miệng vết thương trên lưng hần .

Lãnh Ngung Vũ đã trong lúc ý loạn tình mêm, đương nhiên nghĩ không ra dấu vết thương trên lưng Ngô Lai lại là kiệt tác của chính mình, vì vậy ngữ khí lại có chút tức giận.

Ngô Lai đáp :”Ngoại trừ là Vũ nhi khã ái mỹ lệ của ta, thì còn là ai nữa ?” Thấy Lãnh Ngung Vũ nét mặt mơ màng . Ngô Lai lại kể bên tai nàng thì thầm :”Vũ nhi, nàng trước ngộ đã quá phong cuồng, lưu lại trên thân thể phu quân bao nhiêu vết thương đều không nhớ rõ được .” Nói xong tay lại không tự chủ được mò tới song nhũ no tròn của nàng.

Lãnh Ngung Vũ song nhũ bị tập kích, không tự chủ được phát lên tiếng rên rỉ, vội vàng đưa tay muốn kéo tay Ngô Lai ra.

“Ái da!” Ngô Lai thét lên thảm thiết.

Nghe được tiếng hét thảm của hần, Lãnh Ngung Vũ và Tuyết Nhi đều cả kinh.

“Vô lại, chàng sao vậy ?” Lãnh Ngung Vũ gấp rút hỏi, còn Tuyết Nhi đang nằm trong lòng Ngô Lai cũng khẩn trương nhìn hần.

Ngô Lai đáp :”Vũ nhi, Tuyết Nhi, huynh không có gì, chỉ bất quá tay nàng chạm tới miệng vết thương của ta .”

Nguyên là Lãnh Ngung Vũ song nhũ bị tập kích vừa rồi, liền vội vàng muốn kéo bàn tay đang

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

tác loạn của Ngô Lai ra, ai ngờ tay vừa động, lại chạm vào miệng vết thương mà Tuyết Nhi vừa cắn trên vai.

Nghe xong, Lãnh Ngung Vũ vội vàng buông bàn tay đang ở trên vai Ngô Lai ra, chỉ thấy trên vai hắn có một vết răng chính tề rất sâu, còn có huyết tích mờ mờ .

Lãnh Ngung Vũ thấy vậy như khờ ra, hỏi :”Vô lại, không lẽ cái này cũng là muội cắn ?” Nói rồi toàn mặt đỏ hồng lên.

Ngô Lai cười hắc hắc, đáp :”cái này đương nhiên không phải là kiệt tác của Vũ nhi, mà là kiệt tác của Tuyết Nhi khã ái của chúng ta .” Nói xong tay lại không thành thật du ngoạn trên người Tuyết Nhi.

Lãnh Ngung Vũ và Tuyết Nhi hai nàng tuy chú ý tới vết răng của Tuyết Nhi, nhưng tịnh không có chú ý tới trên thân Ngô Lai còn có một dấu răng cùng loại rất sâu

Tuyết Nhi để cho tay của Ngô Lai du ngoạn trên thân thể mình, ngoài miệng lại không lưu tình nói :”Đáng đời, ai bảo huynh lừa người ta chi!”
